

Dziennik Urzędowy C 183

Unii Europejskiej



Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

14 czerwca 2014

Spis treści

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Rada

2014/C 183/01	Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie przeglądu usystematyzowanego dialogu, obejmującego włączenie społeczne młodzieży	1
2014/C 183/02	Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie planu prac Unii Europejskiej na rzecz młodzieży na lata 2014–2015	5
2014/C 183/03	Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich, zebranych w Radzie dnia 21 maja 2014 r., w sprawie planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2014–2017	12

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2014/C 183/04	Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie promowania przedsiębiorczości młodzieży z myślą o włączeniu społecznym młodych ludzi	18
2014/C 183/05	Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli	22

2014/C 183/06	Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie wielojęzyczności oraz rozwijania kompetencji językowych	26
2014/C 183/07	Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia	30
2014/C 183/08	Konkluzje Rady z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie dziedzictwa kulturowego jako strategicznego zasobu zrównoważonej Europy	36
2014/C 183/09	Konkluzje Rady z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie równości płci w sporcie	39

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

RADA

Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie przeglądu usystematyzowanego dialogu, obejmującego włączenie społeczne młodzieży

(2014/C 183/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ ORAZ PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

I. PAMIĘTAJĄC, ŻE

1. W rezolucji Rady w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽¹⁾ uznano, że wszyscy młodzi ludzie są bogactwem społecznym, i podkreślono, że należy respektować przysługujące im prawo do uczestnictwa w wypracowywaniu polityk, które ich dotyczą, czemu ma służyć stały, usystematyzowany dialog z nimi i z organizacjami ich reprezentującymi.
2. W rezolucji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie przeglądu usystematyzowanego dialogu z młodzieżą poświęconego jej uczestnictwu w demokratycznym życiu Europy ⁽²⁾ stwierdzono, że ogólnym priorytetem tematycznym europejskiej współpracy na rzecz młodzieży w trzecim 18-miesięcznym cyklu roboczym (od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.) będzie włączenie społeczne.

II. STWIERDZAJĄ, ŻE

3. Usystematyzowany dialog to proces partycypacyjny, a wyniki jego trzeciego 18-miesięcznego cyklu roboczego opierają się na rezultatach krajowych konsultacji prowadzonych w trakcie prezydencji irlandzkiej, litewskiej i greckiej oraz na wynikach konferencji UE na temat młodzieży zorganizowanych w Dublinie w marcu 2013 roku, w Wilnie we wrześniu 2013 roku i w Salonikach w marcu 2014 roku.
4. Wspólne wnioski z konferencji na temat młodzieży w Dublinie ⁽³⁾ – przedstawione ministrom ds. młodzieży zebranych na forum Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w maju 2013 roku – były poświęcone następującym priorytetom: zatrudnieniu, zaangażowaniu, systemowi socjalnemu, narzędziom wsparcia (usługi społeczne i usługi dla młodzieży), organizacjom młodzieżowym oraz dobrej jakościowo pracy z młodzieżą.
5. Wspólne wnioski z konferencji na temat młodzieży w Wilnie ⁽⁴⁾ – przedstawione ministrom ds. młodzieży zebranych na forum Rady ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu w listopadzie 2013 roku – były poświęcone następującym priorytetom: edukacji, poradnictwu, przechodzeniu z etapu edukacji do etapu pracy, warunkom na rynku pracy, autonomii, roli organizacji młodzieżowych oraz współpracy międzysektorowej.
6. Wspólne zalecenia z konferencji na temat młodzieży w Salonikach ⁽⁵⁾ były poświęcone następującym priorytetom: dobrej jakości edukacji, sprawnemu przechodzeniu z etapu edukacji do etapu pracy, dobrej jakości miejscom pracy, dialogowi i uczeniu się międzypokoleniowemu, aktywnemu włączeniu społecznemu, przedsiębiorczości młodzieży oraz przedsiębiorczości społecznej.
7. Program Erasmus+ w większym stopniu umożliwia finansowe wspieranie usystematyzowanego dialogu, w tym dzięki bezpośrednim rocznym dotacjom dla krajowych grup roboczych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 380 z 11.12.2012, s. 1.⁽³⁾ Dok. 7808/13.⁽⁴⁾ Dok. 14177/13.⁽⁵⁾ Dok. 7862/1/14 REV 1.

8. We wspólnym sprawozdaniu UE z dnia 27 listopada 2012 r. na temat młodzieży⁽¹⁾ znalazła się ocena usystematyzowanego dialogu oraz sugestie, by proces ten rozwijać poprzez dalszą ocenę jego samego i jego wyników, poprzez poszerzanie składu krajowych grup roboczych o młodzież ze wszystkich środowisk, a także poprzez zachęcanie osób kształtujących politykę do pełniejszego uwzględniania zaleceń ze strony młodych ludzi.
9. Ocena usystematyzowanego dialogu powinna się znaleźć w najbliższym, drugim sprawozdaniu UE na temat młodzieży i powinna przedstawiać sposób uwzględniania wyników usystematyzowanego dialogu na szczeblu krajowym i unijnym.

III. ZGADZAJĄ SIĘ, ŻE USYSTEMATYZOWANY DIALOG NALEŻY ROZWIJAĆ I ULEPSZAĆ WEDŁUG NASTĘPUJĄCYCH ZASAD:

10. Aby każdy z cykli był spójny i ciągły, usystematyzowany dialog i konsultacje w ramach niego prowadzone powinny skupiać się na ogólnym priorytecie tematycznym ustalonym przez Radę i wspólnie omawianym przez młodzież i osoby kształtujące politykę.
11. Należy ustanowić uproszczoną, jasną strukturę na potrzeby każdego cyklu usystematyzowanego dialogu, aby zapewnić ciągłość ogólnego tematu i umożliwić lepsze zarządzanie czasem podczas konsultacji z młodymi ludźmi.

Na pierwszym etapie cyklu należy wypracować wśród wszystkich zainteresowanych stron wspólne porozumienie i oddolne podejście do ogólnego priorytetu tematycznego ustalonego przez Radę, które powinny być ramami wskazującymi kierunek dialogu mającego nastąpić na kolejnych etapach cyklu.

Na drugim etapie należy podjąć konsultacje prowadzące do ewentualnych rozwiązań, które należałoby przedstawić Radzie, oraz zakończyć je opracowaniem zaleceń w sprawie ogólnego priorytetu tematycznego.

Na trzecim etapie należy skupić się przede wszystkim na opracowaniu konkretnych działań, które zostaną przedstawione Radzie do dalszego rozważenia.

12. Aby zwiększyć zasięg usystematyzowanego dialogu, krajowe grupy robocze – wspierane przez naukowców prowadzących badania nad młodzieżą i osoby pracujące z młodzieżą – w stosownym przypadku w konsultacji z organami lokalnymi i regionalnymi, powinny starać się zapewnić aktywny udział młodych ludzi, w tym młodych ludzi, którzy wcześniej nie uczestniczyli w usystematyzowanym dialogu. W stosownym przypadku o pomoc dla krajowych grup roboczych w docieraniu do większej liczby młodych ludzi można zwrócić się do sieci informacji młodzieżowej i sieci pracy z młodzieżą.
13. Aby podnieść jakość wyników organizowanych przez prezydencję unijnych konferencji na temat młodzieży, należy ocenić i zweryfikować metody pracy i proces decyzyjny tych konferencji. Komisja Europejska i państwa członkowskie mogą się zastanowić – z należytym poszanowaniem krajowych kompetencji – nad mechanizmem udzielania młodzieży informacji zwrotnych na temat wykonalności zaleceń będących efektem usystematyzowanego dialogu. Zalecenia mogą w stosownym przypadku być uwzględniane w celu rozwijania polityki i zapewniania lepszych efektów z myślą o młodzieży.
14. Należy rozpocząć kreatywny, partycypacyjny proces, aby wspólnie lepiej wyeksponować usystematyzowany dialog na szczeblu europejskim i dzięki temu stworzyć z niego krajową i europejską markę. Komisja powinna dalej rozwijać na portalu europejskim część poświęconą usystematyzowanemu dialogowi.

IV. ZGADZAJĄ SIĘ RÓWNIEŻ, ŻE

15. Ogólnym priorytetem tematycznym usystematyzowanego dialogu z młodzieżą i organizacjami młodzieżowymi w kolejnym cyklu roboczym (od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.) będzie wzmocnienie pozycji młodzieży – zgodnie z załącznikiem II.
16. Każda z prezydencji może uzupełnić obszary priorytetowe zależnie od rozwoju wydarzeń.
17. Obszary priorytetowe na kolejny okres przewodnictwa zespołu trzech prezydencji (od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 30 czerwca 2017 r.) należy wskazać przed rozpoczęciem tego okresu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 394 z 20.12.2012, s. 15.

ZAŁĄCZNIK I

Podczas usystematyzowanego dialogu oraz konferencji na temat młodzieży w Dublinie, Wilnie i Salonikach wskazano następujące obszary priorytetowe mające zwiększać włączenie społeczne wszystkich młodych ludzi w Europie:

- Promowanie równych szans dla wszystkich młodych ludzi – m.in. poprzez walidowanie uczenia się pozaformalnego i nieformalnego – jako sposób na wzmocnienie ich pozycji, a tym samym umożliwienie im aktywnego uczestnictwa w uczeniu się przez całe życie oraz zwiększanie ich szans na zatrudnienie.
 - Promowanie współpracy między władzami edukacyjnymi, organizacjami młodzieżowymi i innymi stosownymi zainteresowanymi stronami w celu zacieśnienia powiązań między uczeniem się nieformalnym i pozaformalnym oraz edukacją formalną, po to by podnieść kluczowe kompetencje młodych ludzi, stanowiące ich kapitał życiowy, i sprzyjać ich aktywnemu uczestnictwu w życiu społecznym.
 - Promowanie równego dostępu młodych ludzi do praw i możliwości, tak by mogli w pełni uczestniczyć w życiu społecznym.
 - Zacieśnianie międzysektorowej współpracy na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim oraz między nimi w celu reagowania na potrzeby młodych ludzi i zapewniania spójności polityk włączenia społecznego.
-

ZAŁĄCZNIK II

**Priorytety europejskiej współpracy na rzecz młodzieży na okres od dnia
1 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.****Priorytet ogólny – wzmacnianie pozycji młodzieży**

W sektorze młodzieżowym istnieje sprawdzona praktyka współpracy prezydencji w kontekście usystematyzowanego dialogu między organami publicznymi a młodzieżą. Ogólnym tematycznym priorytetem europejskiej współpracy na rzecz młodzieży w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. będzie wzmacnianie pozycji młodzieży. Temat ten będzie wspólnym wątkiem pozwalającym zachować ciągłość i spójność prac trzech kolejnych prezydencji. Wzmacnianie pozycji młodzieży to temat, który dotyczyć będzie dostępu do praw oraz wagi politycznego zaangażowania młodych ludzi.

Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie planu prac Unii Europejskiej na rzecz młodzieży na lata 2014–2015

(2014/C 183/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

I. WPROWADZENIE

1. UZNAJĄ, że od czasu przyjęcia rezolucji w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży na lata 2010–2018 kryzys postawił przed polityką młodzieżową nowe wyzwania i że należy zacieśnić współpracę na rzecz młodzieży na szczeblu UE, by w odpowiedni sposób sobie z tymi wyzwaniami radzić.
2. PRZYPOMINAJĄ, że we wspólnym sprawozdaniu UE z 2012 r. na temat młodzieży zaapelowano o stworzenie ściślejszych powiązań i o większą spójność między odnowionymi ramami europejskiej współpracy na rzecz młodzieży na lata 2010–2018 a strategią „Europa 2020”.
3. PRZYPOMINAJĄ o konkluzjach Rady z dnia 16 maja 2013 r. w sprawie maksymalizowania potencjału polityki młodzieżowej na rzecz realizacji celów strategii „Europa 2020”⁽¹⁾, w których to konkluzjach Rada postanowiła, że sporządzi – w kontekście odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży na lata 2010–2018 – średniookresowy plan prac; plan ten miałby tak ukierunkowywać politykę młodzieżową i inne dziedziny polityki odnoszące się do młodzieży, by reagowały na bieżące tematy i tendencje dotyczące młodzieży i związane z młodzieżą, i miałby wskazać stosowne obszary, w których potrzebna jest koordynacja i współpraca z polityką kształcenia, szkolenia i zatrudnienia w celu zapewnienia wkładu polityki młodzieżowej w europejski semestr.
4. W związku z tym ZGADZAJĄ SIĘ ustanowić 18-miesięczny plan prac UE na rzecz młodzieży wskazujący państwom członkowskim i Komisji działania na okres od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., który będzie stanowił etap pilotażowy i wkład w realizację odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży na lata 2010–2018.

II. ZASADY

5. UWAŻAJĄ, że plan prac powinien się opierać na następujących naczelnych zasadach:

- w stosownym przypadku nadać impuls i wagę pracom na rzecz młodzieży prowadzonym na szczeblu UE,
- dopilnować – poprzez współpracę międzysektorową – by w innych unijnych dziedzinach polityki (np. zatrudnieniu, edukacji, sprawach społecznych, zdrowiu) miało świadomość, przed jakimi konkretnymi problemami stają młodzi ludzie,
- przyczyniać się do realizacji nadrzędnych priorytetów unijnej polityki społeczno-gospodarczej, zwłaszcza strategii „Europa 2020” i mechanizmów jej realizacji,
- dążyć do kształtowania polityki młodzieżowej opartej na wiedzy i dowodach,
- zachować elastyczność, która w stosownym przypadku pozwoli reagować na zachodzące zmiany,
- promować wśród państw członkowskich i Komisji zgodne i oparte na współpracy podejście do zapewniania wartości dodanej w ramach tematów priorytetowych wskazanych w pkt 6 poniżej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 3.8.2013, s. 2.

- włączyć w stosownych przypadkach istniejące nieformalne struktury w struktury ustanowione niniejszym planem prac,
 - w pełni korzystać z procedur konsultacyjnych ustanowionych w ramach usystematyzowanego dialogu, aby zagwarantować, że niniejszy plan prac odpowie na problemy istotne dla młodych ludzi.
6. UZGADNIAJĄ, że w świetle obecnego kryzysu w okresie objętym niniejszym planem prac, do końca 2015 r., państwa członkowskie i Komisja powinny w swojej współpracy na szczeblu UE nadać priorytet następującym tematom:
- rozwijanie pracy z młodzieżą oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego i ich wpływ na radzenie sobie ze skutkami kryzysu dla młodych ludzi,
 - zwiększanie współpracy międzysektorowej w ramach strategii UE,
 - wzmocnienie pozycji, ze szczególnym naciskiem na dostęp do praw, autonomię, zaangażowanie i aktywność obywatelską w UE i poza UE.

Uzgadniają, że plan prac może zostać zmodyfikowany przez Radę w świetle osiągniętych rezultatów oraz wydarzeń politycznych na szczeblu UE.

7. USTALAJĄ zamieszczony w załączniku I wykaz konkretnych działań zgodnych z wyżej wymienionymi tematami priorytetowymi oraz harmonogram ich realizacji.

III. METODY PRACY I STRUKTURY

8. UZNAJĄ, że:

- Należy wzmocnić włączanie problematyki młodzieżowej w pozostałe działania polityczne oraz współpracę międzysektorową w ramach Rady w celu zagwarantowania kształtowania polityki w taki sposób, by uwzględniała sytuację i potrzeby młodych ludzi.

9. USTALAJĄ, że

- W realizacji niniejszego planu prac będą wykorzystywane metody pracy uzgodnione w odnowionych ramach europejskiej współpracy na rzecz młodzieży, a także niewielka liczba nieformalnych grup eksperckich oraz elastyczne ramy działań w zakresie partnerskiego uczenia się.
- Grupy eksperckie zostaną poproszone o skupienie się na tematach priorytetowych przedstawionych w zarysie w części II pkt 6 oraz na działaniach i terminach wymienionych w załączniku I. Działania z załącznika I mogą zostać zmodyfikowane przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w świetle osiągniętych rezultatów oraz wydarzeń politycznych na szczeblu UE.
- Zasady członkostwa w grupach eksperckich i zasady funkcjonowania tych grup przedstawiono w załączniku II.
- W odniesieniu do prawa młodych ludzi do uczestniczenia w opracowywaniu polityk, które na nich oddziałują, sposobem, który ma służyć angażowaniu młodzieży we wspólną refleksję nad tematami priorytetowymi niniejszego planu prac, będzie usystematyzowany dialog.
- Strategiczne kwestie pojawiające się w związku z niniejszym planem prac oraz kwestie bardziej ogólnie odnoszące się do unijnej polityki młodzieżowej będą analizowane podczas nieformalnych posiedzeń dyrektorów generalnych ds. młodzieży.
- W drugiej połowie 2015 r. Rada oceni wykonanie niniejszego planu prac, opierając się na ocenie jego realizacji przedstawionej w kontekście zawartego w sprawozdaniu UE na temat młodzieży, które do lipca 2015 r. przygotowuje Komisja, ogólnego przeglądu sektora młodzieżowego.

10. W ZWIĄZKU Z POWYŻSZYM ZWRACAJĄ SIĘ

do państw członkowskich i Komisji, by na czas obowiązywania niniejszego planu prac ustanowiły lub utrzymały grupy eksperckie do prac nad następującymi tematami:

- systemy jakości pracy z młodzieżą w państwach członkowskich oraz rola wspólnych wskaźników lub ram,

- określenie konkretnego wpływu pracy z młodzieżą oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego na odpowiadanie na wyzwania, przed którymi stają młodzi ludzie, zwłaszcza w zakresie przechodzenia z etapu edukacji do etapu pracy,
- działania w zakresie partnerskiego uczenia się pomiędzy państwami członkowskimi a Komisją mające służyć wskazaniu najlepszych rozwiązań i zaleceń dla międzysektorowego kształtowania polityki młodzieżowej na szczeblu unijnym i krajowym.

IV. DZIAŁANIA

11. ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

- współpracowały ze sobą przy wsparciu Komisji, stosując metody pracy uzgodnione w odnowionych ramach współpracy, które to metody określono w niniejszej rezolucji,
- opierając się na konkluzjach Rady w sprawie maksymalizowania potencjału polityki młodzieżowej na rzecz realizacji celów strategii „Europa 2020”, nadal działały na rzecz tego, by podczas kształtowania polityki krajowej związanej ze strategią „Europa 2020” i z europejskim semestrem aktywnie uwzględniana była perspektywa młodzieżowa,
- respektując zasadę pomocniczości, rozważyły należyte uwzględnienie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży na lata 2010–2018 oraz niniejszego planu prac podczas opracowywania polityki krajowej i regionalnej,
- informowały młodych ludzi i organizacje młodzieżowe, w stosownych przypadkach, o postępach w realizacji niniejszego planu prac UE, by w ten sposób nadać odpowiednią wagę prowadzonym działaniom i je wyeksponować.

12. ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW SPRAWUJĄCYCH PREZYDENCJĘ W RADZIE, BY:

- w ramach zespołu trzech prezydencji, opracowując swój program, uwzględnili priorytetowe tematy niniejszego planu prac UE,
- pod koniec 18-miesięcznego okresu, którego dotyczy niniejsza rezolucja, na podstawie oceny, która ma stanowić element sprawozdania UE na temat młodzieży opracowanego przez Komisję w oparciu o dobrowolny wkład państw członkowskich, zdecydowały, czy zaproponować nowy plan prac na kolejny okres,
- proponowały dyrektorom generalnym ds. młodzieży w trakcie ich zwyczajowych nieformalnych posiedzeń, by omawiali i wykorzystywali rezultaty osiągnięte w ramach niniejszego planu prac; by organizowały, w stosownych przypadkach, nadzwyczajne wspólne międzysektorowe posiedzenia dyrektorów generalnych i by szeroko rozpowszechniały ich wyniki.

13. ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI, BY:

- wspierała państwa członkowskie i współpracowała z nimi podczas realizacji niniejszego planu prac, a zwłaszcza działań przedstawionych w załączniku,
- informowała państwa członkowskie o trwających lub planowanych inicjatywach w zakresie unijnej polityki młodzieżowej oraz w innych stosownych dziedzinach polityki UE mających wpływ na młodzież oraz o odnośnych wydarzeniach w Komisji,
- zastanowiła się, w jaki sposób ułatwić jak najszerszy udział państw członkowskich w posiedzeniach grup eksperckich,
- do lipca 2015 r. włączyła do projektu sprawozdania UE na temat młodzieży – na podstawie dobrowolnego wkładu państw członkowskich – ocenę realizacji i oddziaływania niniejszego planu prac. Sprawozdanie to posłuży w drugiej połowie 2015 r. za podstawę do przygotowania ewentualnego kolejnego planu prac Rady,
- dążyła do zapewnienia spójności pomiędzy niniejszym planem prac i planem prac w ramach porozumienia o partnerstwie z Radą Europy na rzecz młodzieży,
- zaproponowała elastyczne ramy działań w zakresie partnerskiego uczenia się pomiędzy państwami członkowskimi.

14. Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

- kontynuowały ścisłą współpracę na szczeblu eksperckim zgodnie z załącznikami I i II do niniejszej rezolucji,
 - zachęcały inne sektory do uwzględniania wymiaru młodzieżowego podczas formułowania, realizacji i oceny polityk i działań w innych dziedzinach polityki, dbając szczególnie o wczesne i skuteczne branie go pod uwagę w procesie kształtowania polityki,
 - działały na rzecz tego, by wkład polityki młodzieżowej w realizację ogólnych celów strategii „Europa 2020” został bardziej doceniony, gdyż sektor ten może znacznie przyczynić się do inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu i do tworzenia nowych miejsc pracy oraz pozytywnie wpływa na zatrudnienie, włączenie społeczne, kształcenie i szkolenie, zdrowie i dobrostan.
-

ZAŁĄCZNIK I

Działania oparte na tematach priorytetowych

Działanie	Metoda pracy / instrument	Rezultaty i termin
Rozwijanie pracy z młodzieżą oraz uczenia się pozaformalnego i nieformalnego i ich wpływ na radzenie sobie ze skutkami kryzysu dla młodych ludzi		
Rozwijanie pracy z młodzieżą w Europie	<i>Tworzenie polityki opartej na dowodach:</i> <i>Studium Working with young people: the value of youth work in the European Union (Praca z młodymi ludźmi; wartość pracy z młodzieżą w Unii Europejskiej)</i> <i>Grupa ekspercka ds. systemów jakości pracy z młodzieżą w państwach członkowskich UE oraz roli wspólnych wskaźników lub ram</i>	<i>Druga połowa roku 2015: (ew.) Wymiana poglądów na forum Rady oraz rozważenie kroków do podjęcia w następstwie tej wymiany poglądów</i> <i>Pierwsza połowa roku 2015: Grupa ekspercka przygotowuje wskaźniki lub ramy opisujące jakość w systemach pracy z młodzieżą</i> <i>Druga połowa roku 2015 (ew.): Konkluzje Rady</i>
Promowanie wkładu polityki młodzieżowej w odpowiadanie na wyzwania, przed którymi stoi Europa	<i>Grupa ekspercka ds. określenia konkretnego wpływu pracy z młodzieżą na odpowiadanie na wyzwania, przed którymi stają młodzi ludzie, zwłaszcza w zakresie przechodzenia z etapu edukacji do etapu pracy</i> <i>Tworzenie polityki opartej na dowodach: Europejskie Centrum Wiedzy o Polityce Młodzieżowej</i>	<i>Pierwsza połowa roku 2015: (ew.) Konkluzje Rady w sprawie możliwości oddziaływania polityki młodzieżowej i współpracy międzysektorowej na główne wyzwania stojące przed UE, zwłaszcza w odniesieniu do młodych ludzi</i> <i>Pierwsza połowa roku 2015: Sprawozdanie w sprawie najlepszych rozwiązań w zakresie współpracy pomiędzy edukacją formalną i pozaformalną, w tym zalecenia dotyczące polityki</i>
Zwiększanie współpracy międzysektorowej w ramach strategii UE		
Wzmacnianie międzysektorowego kształtowania polityki młodzieżowej na szczeblu UE	Rada i jej organy przygotowawcze (Grupa Robocza ds. Młodzieży)	<i>Pierwsza połowa roku 2015: Ewentualne zalecenie w sprawie wkładu sektora młodzieżowego w ważne polityczne elementy europejskiego semestru</i>
Wzmacnianie międzysektorowego kształtowania polityki młodzieżowej na szczeblu krajowym	<i>Działania w zakresie wzajemnego uczenia się pomiędzy państwami członkowskimi</i>	<i>Druga połowa roku 2015: Sprawozdanie śródkresowe na temat najlepszych rozwiązań i zaleceń dla międzysektorowego kształtowania polityki młodzieżowej na szczeblu krajowym</i>

Działanie	Metoda pracy / instrument	Rezultaty i termin
Wzmocnienie pozycji, ze szczególnym naciskiem na dostęp do praw, autonomię, zaangażowanie i aktywność obywatelską w UE i poza UE		
Wzmocnienie pozycji młodych ludzi, ze szczególnym naciskiem na dostęp do praw w celu budowania autonomii i zaangażowania w życie społeczne	Usystematyzowany dialog z młodzieżą	<i>Druga połowa roku 2014 (ew.):</i> Konkluzje Rady w sprawie dostępu młodych ludzi do praw w celu budowania autonomii i zaangażowania w życie społeczne
Wzmocnienie pozycji na rzecz zaangażowania politycznego młodych ludzi w życie demokratyczne w Europie	Rezultaty usystematyzowanego dialogu z młodzieżą <i>Tworzenie polityki opartej na dowodach:</i> — The London School of Economics and Political Science: <i>Youth Participation in Democratic Life</i> (Uczestnictwo młodzieży w życiu demokratycznym) — Badanie Flash Eurobarometer 375 – <i>European Youth: Participation in Democratic Life</i> (Europejska młodzież: uczestnictwo w życiu demokratycznym) — EACEA – <i>Political Participation and EU Citizenship: Perceptions and Behaviors of Young People</i> (Zaangażowanie polityczne a obywatelstwo UE: poglądy i zachowania młodych ludzi)	<i>Druga połowa roku 2015: (ew.)</i> Konkluzje Rady

ZAŁĄCZNIK II

**Zasady członkostwa w grupach eksperckich utworzonych przez państwa członkowskie
i Komisję w ramach planu prac UE na rzecz młodzieży (1 lipca 2014 r. –
31 grudnia 2015 r.) oraz zasady funkcjonowania tych grup**

Członkostwo:

- Państwa członkowskie uczestniczą w pracach grup na zasadzie dobrowolności; do grup tych mogą dołączyć w każdej chwili.
- Państwa członkowskie zainteresowane uczestnictwem w pracach grup wyznaczają ekspertów na członków poszczególnych grup. Państwa członkowskie dopilnują, by wyznaczeni eksperci mieli odpowiednie doświadczenie w danej dziedzinie na szczeblu krajowym, i zapewnią skuteczny kontakt z właściwymi organami krajowymi. Wyznaczanie ekspertów będzie koordynować Komisja.
- Każda grupa ekspercka może zdecydować o zaproszeniu także innych uczestników: niezależnych ekspertów, przedstawicieli organizacji młodzieżowych oraz innych zainteresowanych stron, a także przedstawicieli europejskich państw trzecich.

Procedury pracy

- Grupy eksperckie skoncentrują się na wypracowaniu niewielkiej liczby konkretnych i przydatnych rezultatów odnośnie do żądanego zagadnienia.
- Aby można było zrealizować niniejszy plan prac, na pierwszym posiedzeniu po tym, jak zostanie on przyjęty, każda grupa ekspercka wyznaczy przewodniczącego lub przewodniczących. Każda grupa ekspercka przygotowuje harmonogram prac zgodny z niniejszym planem prac.
- Państwa członkowskie będą miały możliwość udzielania grupom wskazówek, by w ten sposób zagwarantować pożądane wyniki, dotrzymanie terminów oraz koordynację prac grup.
- Rada i przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani w Radzie zdecydują, czy należy zaproponować grupom eksperckim nowe działania.
- Komisja zapewni grupom wiedzę ekspercką oraz wsparcie logistyczne i obsługę sekretarską. W miarę możliwości będzie też wspierać te grupy innymi odpowiednimi sposobami (w tym poprzez opracowania istotne dla dziedziny ich pracy).
- Grupy eksperckie zasadniczo będą się spotykać w Brukseli, ale na zaproszenie państwa członkowskiego mogą organizować posiedzenia także poza Brukselą.
- Grupy eksperckie zasadniczo będą się spotykać dwa razy w roku, ale w razie potrzeby mogą przyjąć inny harmonogram.

Składanie sprawozdań i informowanie

- Przewodniczący grup eksperckich przedstawia Grupie Roboczej ds. Młodzieży sprawozdania z postępów prac w swoich grupach; przedstawia jej także zalecenia co do ewentualnych dalszych działań.
 - Porządki i protokoły posiedzeń wszystkich grup będą dostępne dla wszystkich państw członkowskich, niezależnie od stopnia ich zaangażowania w daną dziedzinę. Sprawozdania grup będą publikowane.
 - Sprawozdania grup eksperckich będą podstawą oceny realizacji niniejszego planu prac opracowanej przez Komisję.
-

Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich, zebranych w Radzie dnia 21 maja 2014 r., w sprawie planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2014–2017

(2014/C 183/03)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ ORAZ PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

I. WPROWADZENIE

1. PRZYPOMINAJĄ o kompetencjach przyznanych Unii Europejskiej, zwłaszcza w art. 6 i 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; w artykułach tych stwierdza się, że sport jest dziedziną, w której działania na szczeblu UE powinny służyć wspieraniu, koordynowaniu i uzupełnianiu działań państw członkowskich.
2. PRZYWOŁUJĄ rezolucję Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2011–2014 ⁽¹⁾.
3. Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJĄ sprawozdanie Komisji w sprawie realizacji planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2011–2014 ⁽²⁾.
4. UZNAJĄ, że sport może się przyczynić do realizacji celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu.
5. PRZYWOŁUJĄ rezolucję Rady z dnia 18 listopada 2010 r., w której Rada postanowiła regularnie zwoływać – zwykle przy okazji swoich posiedzeń – nieformalne spotkania głównych przedstawicieli organów publicznych UE i ruchu sportowego, by umożliwić im wymianę poglądów na zagadnienia dotyczące sportu w UE ⁽³⁾.
6. UZNAJĄ, że należy nadal rozwijać ramy europejskiej współpracy w dziedzinie sportu, ustanawiając drugi trzyletni plan prac UE w tej dziedzinie, wskazujący państwom członkowskim i Komisji stosowne działania.
7. UZNAJĄ, że działania na szczeblu UE w dziedzinie sportu powinny koncentrować się na priorytetowych tematach, kluczowych zagadnieniach, wynikach prac oraz na metodach pracy i strukturach roboczych wymienionych w niniejszym planie prac i określonych w załączniku I.
8. ODNOTOWUJĄ badanie Eurobarometru z 2013 r. na temat sportu i aktywności fizycznej oraz przyjmują do wiadomości znaczne różnice między państwami członkowskimi, w tym wyniki na temat wolontariatu i siedzącego trybu życia.

II. DALSZE ROZWIJANIE EUROPEJSKIEGO WYMIARU SPORTU POPRZECZ USTANOWIENIE PLANU PRAC UE

9. UWAŻAJĄ, że trzyletni plan prac UE w dziedzinie sportu powinien się opierać na następujących naczelnych zasadach:
 - sprzyjać temu, by państwa członkowskie i Komisja stosowały kooperacyjne, uzgodnione podejście zakładające wytworzenie w dłuższym okresie na szczeblu UE wartości dodanej w dziedzinie sportu,
 - odpowiadać na wyzwania transnarodowe, z zastosowaniem skoordynowanego podejścia UE,
 - uwzględniać szczególny charakter sportu,
 - realizować potrzebę uwzględniania sportu w innych politykach UE,
 - wypracowywać politykę sportową opartą na dowodach,
 - przyczyniać się do realizacji nadrzędnych priorytetów programu polityki gospodarczej i społecznej UE, zwłaszcza w ramach strategii „Europa 2020”,
 - korzystać z osiągnięć pierwszego planu prac UE w dziedzinie sportu,
 - uzupełniać i wzmacniać wpływ działań podejmowanych w ramach programu *Erasmus +* w dziedzinie sportu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 162 z 1.6.2011, s. 1.

⁽²⁾ 5842/14.

⁽³⁾ Dz.U. C 322 z 27.11.2010, s. 1.

10. PODKREŚLAJĄ, że niniejszy plan prac UE powinien stanowić elastyczne ramy, które w stosownych przypadkach pozwalałyby reagować na rozwój wydarzeń w dziedzinie sportu.
11. POSTANAWIAJĄ, że w okresie objętym niniejszym planem prac państwa członkowskie i Komisja powinny priorytetowo traktować tematy i kluczowe zagadnienia przedstawione poniżej. Każde z państw sprawujących prezydencję może je uzupełniać w świetle ewentualnych nowych wydarzeń:
 - 1) *uczciwość w sporcie*, zwłaszcza walka z dopingiem i z ustawianiem wyników zawodów sportowych oraz ochrona nieletnich, dobre zarządzanie i równość płci;
 - 2) *gospodarczy wymiar sportu*, w szczególności stabilne finansowanie sportu, dziedzictwo dużych imprez sportowych, gospodarcze korzyści wynikające ze sportu i innowacji;
 - 3) *sport i społeczeństwo*, w tym prozdrowotna aktywność fizyczna, wolontariat, zatrudnienie w sporcie, a także kształcenie i szkolenie w sporcie.
12. UZGADNIAJĄ, że plan prac może zostać zmieniony przez Radę oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w świetle uzyskanych rezultatów i rozwoju polityki na szczęblu UE.

III. METODY PRACY I STRUKTURY ROBOCZE

13. UZNAJĄ, że:

Istnieje potrzeba kontynuowania w kontekście unijnym współpracy w dziedzinie sportu ustanowionej w związku z wejściem w życie Traktatu z Lizbony, opartej na naczelnych zasadach wymienionych w części II niniejszego planu prac.

UE powinna również ściśle współpracować z ruchem sportowym i ze stosownymi właściwymi organizacjami szczebla krajowego, europejskiego i międzynarodowego, np. z Radą Europy i Światową Agencją Antydopingową, posługując się zwłaszcza usystematyzowanym dialogiem.

14. ZGADZAJĄ SIĘ, że:

W celu kontynuowania osiągnięć pierwszego planu prac UE i wypracowania nowych wyników prac należy ustanowić różne struktury robocze i metody pracy zgodnie z priorytetowymi tematami i kluczowymi zagadnieniami określonymi powyżej w sekcji II.

W związku z tym utworzonych zostanie pięć grup eksperckich (ich członkowie zostaną wyznaczeni przez państwa członkowskie) zajmujących się następującymi zagadnieniami: ustawianie wyników zawodów sportowych, dobre zarządzanie, wymiar gospodarczy, prozdrowotna aktywność fizyczna i rozwój zasobów ludzkich w dziedzinie sportu. Zasady członkostwa w tych grupach i zasady ich funkcjonowania przedstawiono w załączniku II.

Innymi strukturami roboczymi i metodami pracy, poza pracą w ramach grup eksperckich, mogą być np. konferencje prezydencji, posiedzenia dyrektorów i ministrów ds. sportu, badania i konferencje Komisji, a także wykazy zobowiązań⁽¹⁾.

W pierwszej połowie 2017 roku Rada oceni realizację niniejszego planu prac, opierając się na sprawozdaniu, które Komisja opracuje do listopada 2016 r.

IV. DALSZE KROKI

15. ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

- współpracowały ze sobą i z Komisją, stosując metody pracy i struktury robocze określone w niniejszej rezolucji,
- respektując zasadę pomocniczości oraz autonomię struktur zarządzania sportem, należycie uwzględniały niniejszy plan prac podczas opracowywania polityki krajowej,
- regularnie informowały zainteresowane podmioty z sektora sportu o postępach w realizacji planu prac UE, a w stosownych przypadkach konsultowały się z tymi podmiotami, by w ten sposób nadać odpowiednią wagę prowadzonym działaniom i je wyeksponować.

⁽¹⁾ Wykaz zobowiązań: instrument, w ramach którego głównie organizacje sportowe mogą dobrowolnie i publicznie podjąć zobowiązania w niektórych kwestiach np. w zakresie przestrzegania zasad dobrego zarządzania lub celów dotyczących równości płci (zob. załącznik I). W drugiej połowie 2014 r. Komisja przedłoży Grupie Roboczej Rady ds. Sportu wniosek w zakresie tworzenia i funkcjonowania wykazów zobowiązań.

16. ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW SPRAWUJĄCYCH PREZYDENCJĘ W RADZIE, BY:

- w ramach zespołu trzech prezydencji uwzględniały priorytetowe tematy niniejszego planu prac UE podczas opracowywania programu prezydencji, sporządzały sprawozdania z realizacji tego planu oraz wykorzystywały uzyskane już wcześniej rezultaty,
- informowały państwa członkowskie na temat bieżących lub planowanych prac w ramach innych składów Rady, które to prace mają wpływ na sport,
- pod koniec trzyletniego okresu, którego dotyczy niniejsza rezolucja, zaproponowały w razie potrzeby – na podstawie sprawozdania opracowanego przez Komisję – nowy plan prac na kolejny okres.

17. ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI, BY:

- współpracowała z państwami członkowskimi w zakresie realizacji niniejszego planu prac, zwłaszcza w zakresie wyników prac nakreślonych w załączniku I,
- informowała państwa członkowskie o trwających lub planowanych inicjatywach w innych dziedzinach polityki UE mających wpływ na sport oraz o odnośnych wydarzeniach w Komisji,
- wspierała państwa członkowskie i inne odpowiednie podmioty we współpracy w ramach nakreślonych w niniejszej rezolucji, zwłaszcza poprzez:
 - analizowanie możliwości zadbania o jak najszerszy udział państw członkowskich i ekspertów, a także zachęcanie do uczestnictwa w strukturach roboczych, o których mowa w załączniku I, przedstawicieli ruchu sportowego i inne podmioty, co ma zapewnić wysoki i spójny poziom reprezentatywności,
 - ustanawianie, w stosownych przypadkach, grup ekspertów mających odpowiednie doświadczenie, a także innych struktur wsparcia na rzecz wymiany poglądów i partnerskiego uczenia się oraz poszerzania wiedzy (np. badania),
- ułatwiała usystematyzowany dialog na temat sportu, w tym organizowała co roku Forum Sportu UE, gromadząc wszystkie najważniejsze podmioty reprezentujące ruch sportowy różnego szczebla,
- korzystała ze środków finansowych programu *Erasmus +* i innych stosownych programów UE w celu udzielenia wsparcia tematom priorytetowym i odpowiadającym im kluczowym zagadnieniom określonym w niniejszym planie prac,
- przyjęła do listopada 2016 r. – na podstawie dobrowolnego wkładu państw członkowskich – sprawozdanie z realizacji i przydatności niniejszego planu prac. Sprawozdanie to posłuży za podstawę do ewentualnego przygotowania planu prac UE w pierwszej połowie 2017 r.,
- w stosownych przypadkach publicznie udostępniła wyniki prac uzyskane w ramach struktur roboczych.

18. ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, KOMISJI I PREZYDENCJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI I Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI:

- kontynuowały ścisłą współpracę zgodnie z załącznikami I i II do niniejszej rezolucji,
- uwzględniały sport podczas formułowania, realizacji i oceny polityk i działań w innych obszarach, szczególnie dbając o wczesne i skuteczne włączanie go w proces opracowywania polityki,
- działały na rzecz tego, by bardziej doceniono wkład sportu w realizację ogólnych celów strategii „Europa 2020” – gdyż sport może znacznie przyczynić się do inteligentnego i trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz do tworzenia nowych miejsc pracy, a także może pozytywnie wpływać na włączenie społeczne, kształcenie i szkolenie, zdrowie publiczne oraz aktywne starzenie się,
- sprzyjały współpracy w dziedzinie sportu z państwami trzecimi, zwłaszcza z krajami kandydującymi i potencjalnymi krajami kandydującymi do UE, oraz z właściwymi organizacjami międzynarodowymi zajmującymi się sportem, w tym z Radą Europy.

ZAŁĄCZNIK I

Kluczowe zagadnienia (ust. 11), oczekiwane wyniki prac i odpowiadające im struktury robocze

Kluczowe zagadnienie	Wyniki prac i termin	Struktura robocza
Uczciwość w sporcie		
Walka z dopingiem ⁽¹⁾	— Zalecenia grupy eksperckiej dotyczące dopingu w sporcie rekreacyjnym i działań prewencyjnych w tej dziedzinie: wymiana najlepszych praktyk i wzajemne uczenie się (druga połowa 2015 r.)	Dyrektorzy generalni ds. sportu
Ustawianie wyników zawodów sportowych	— Wymiana najlepszych praktyk w zakresie zwalczania ustawiania wyników zawodów sportowych, w szczególności w odniesieniu do ewentualnego zalecenia Komisji w sprawie najlepszych praktyk w zakresie zapobiegania ustawianiu wyników zawodów sportowych w kontekście zakładów wzajemnych i zwalczania tego zjawiska, a następnie sprawozdanie na temat aktualnej sytuacji (pierwsza połowa 2016 r.)	Grupa ekspercka ds. ustawiania wyników zawodów sportowych
Ochrona nieletnich	— Przygotowanie zaleceń grupy eksperckiej dotyczących ochrony młodych sportowców i poszanowania praw dziecka w sporcie (pierwsza połowa 2016 r.)	Grupa ekspercka ds. dobrego zarządzania
Dobre zarządzanie	— Przygotowanie zasad przewodnich dotyczących demokracji, praw człowieka i praw pracowniczych, zwłaszcza w kontekście procedury przyznawania prawa do organizacji dużych imprez sportowych i ewentualnie wykaz zobowiązań (druga połowa 2015 r.) — Promowanie istniejących zasad dobrego zarządzania i ewentualnie wykaz zobowiązań (pierwsza połowa 2016 r.)	
Równość płci	— Przygotowanie zaleceń lub wytycznych grupy eksperckiej dotyczących równości płci w sporcie i ewentualnie wykaz zobowiązań (druga połowa 2015 r.)	
Gospodarczy wymiar sportu		
Korzyści gospodarcze wynikające ze sportu	— Przygotowanie zaleceń grupy eksperckiej w celu pomiaru korzyści gospodarczych wynikających w UE ze sportu w oparciu o trwające prace mające na celu propagowanie tworzenia rachunków satelitarnych sportu w państwach członkowskich (druga połowa 2015 r.)	Grupa ekspercka ds. wymiaru gospodarczego
Dziedzictwo dużych imprez sportowych	— Przygotowanie zaleceń grupy eksperckiej dotyczących dużych imprez sportowych, w szczególności w zakresie aspektów związanych z dziedzictwem takich imprez z naciskiem na społeczną, gospodarczą, i środowiskową zrównowagę (druga połowa 2015 r.)	
Stabilność finansowania sportu	— Opracowanie praktycznych wskazówek na temat zachęcania do przejrzystego i długoterminowego inwestowania w sport, w tym w ramach unijnego finansowania, między innymi w oparciu o zalecenia z 2012 r. w sprawie stabilnego finansowania sportu, obejmującego pomoc państwa (pierwsza połowa 2016 r.)	

Kluczowe zagadnienie	Wyniki prac i termin	Struktura robocza
Sport i społeczeństwo		
Prozdrowotna aktywność fizyczna	— Przygotowanie zaleceń grupy eksperckiej dotyczących wspierania wychowania fizycznego w szkołach, w tym w zakresie sprawności ruchowej we wczesnym dzieciństwie, i inicjowania cennych kontaktów z sektorem sportu, władzami lokalnymi oraz sektorem prywatnym (pierwsza połowa 2015 r.) — Koordynowanie realizacji zalecenia Rady w sprawie prozdrowotnej aktywności fizycznej (druga połowa 2016 r.)	Grupa ekspercka ds. prozdrowotnej aktywności fizycznej
Kształcenie, szkolenie, zatrudnienie i wolontariat	— Przygotowanie zaleceń grupy eksperckiej na temat zachęcania do wolontariatu w sporcie, w tym najlepszych praktyk w zakresie mechanizmów prawnych i fiskalnych (druga połowa 2015 lub druga połowa 2014 r.) — Wymiana najlepszych praktyk i sprawozdanie ze stanu prac w zakresie włączenia kwalifikacji sportowych do krajowych ram kwalifikacji z odniesieniem do europejskich ram kwalifikacji (druga połowa 2016 r.) — Przygotowanie zaleceń grupy eksperckiej dotyczących wkładu sportu w zwiększanie szans na zatrudnienie młodych ludzi, w tym młodych zawodowych sportowców, i tworzenia miejsc pracy w sporcie i na rynku pracy powiązanym ze sportem (druga połowa 2016 r.) — Opracowanie praktycznych wskazówek na temat zgodności krajowych ram kwalifikacji z międzynarodowymi standardami kwalifikacyjnymi międzynarodowej federacji sportowej (druga połowa 2015 r.) — Przygotowanie sprawozdania na temat stanu prac w zakresie realizacji wytycznych UE dotyczących dwutorowych karier sportowców (pierwsza połowa 2017 r.)	Grupa ekspercka ds. zarządzania zasobami ludzkimi w sporcie

(¹) Rada (Grupa Robocza ds. Sportu/Coreper) będzie nadal uzgadniać stanowiska państw członkowskich UE przed posiedzeniami Światowej Agencji Antydopingowej.

ZAŁĄCZNIK II

Zasady członkostwa w pięciu grupach eksperckich utworzonych przez państwa członkowskie i Komisję w ramach drugiego planu prac UE w dziedzinie sportu na lata 2014–2017 oraz zasady funkcjonowania tych grup

Członkostwo

- Państwa członkowskie uczestniczą w pracach grup na zasadzie dobrowolności; do grup tych można dołączyć w każdej chwili.
- Państwa członkowskie zainteresowane uczestnictwem w pracach grup wyznaczają ekspertów na członków poszczególnych grup. Państwa członkowskie dopilnują, by wyznaczeni eksperci mieli odpowiednie doświadczenie w danej dziedzinie na szczeblu krajowym, i zapewnią skuteczny kontakt z właściwymi organami krajowymi. Wyznaczanie ekspertów będzie koordynować Komisja.
- Każda grupa ekspercka może zaprosić do uczestnictwa w pracach grupy innych uczestników: ekspertów niezależnych, przedstawicieli ruchu sportowego oraz inne podmioty, a także przedstawicieli europejskich państw trzecich. Każda grupa ekspercka może proponować włączenie w skład grupy – na cały okres jej prac – innych uczestników, przy założeniu że grupa ekspercka jednomyślnie zatwierdzi członkostwo takich uczestników.

Procedury działania

- Aby można było zrealizować niniejszy plan prac, na pierwszym posiedzeniu po jego przyjęciu każda grupa ekspercka wyznaczy przewodniczącego lub przewodniczących. Wybory przewodniczących przeprowadzone zostaną w otwarty i przejrzysty sposób; będzie je koordynować Komisja, zapewniająca obsługę sekretarską grup eksperckich.
- Każda grupa ekspercka przygotowuje harmonogram prac zgodny z niniejszym planem prac i będzie koncentrować się na generowaniu konkretnych i przydatnych wyników, zgodnie z załącznikiem I.
- Państwa członkowskie będą miały możliwość udzielania grupom eksperckim wskazówek, by w ten sposób zagwarantować pożądane wyniki, dotrzymanie terminów oraz koordynację prac grup.
- Rada i przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani w Radzie zdecydują, czy należy proponować grupom eksperckim nowe działania.
- Komisja zapewni grupom dostęp do wiedzy fachowej oraz wsparcie logistyczne i obsługę sekretarską. Ponadto, w miarę możliwości, Komisja będzie wspierać te grupy innymi odpowiednimi sposobami (w tym poprzez badania istotne dla dziedzin ich pracy).
- Grupy eksperckie zasadniczo będą się spotykać w Brukseli, ale na zasadzie wyjątku mogą także spotkać się poza Brukselą, jeśli stosowne zaproszenie wystosuje jedno z państw członkowskich.
- Grupy eksperckie zasadniczo będą się spotykać dwa razy w roku, ale w razie potrzeby mogą przyjąć inny harmonogram.

Składanie sprawozdań i informowanie

- Przewodniczący poszczególnych grup eksperckich będą składać Grupie Roboczej ds. Sportu sprawozdania z postępów prac w swoich grupach i przedstawiać ich wyniki.
 - Porządki obrad i protokoły posiedzeń wszystkich grup będą udostępniane wszystkim państwom członkowskim, niezależnie od stopnia ich zaangażowania w daną dziedzinę. Wyniki prac grup będą publikowane.
 - Wyniki prac grup eksperckich zostaną włączone do sprawozdania Komisji z realizacji planu prac.
-

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

**Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie promowania przedsiębiorczości
młodzieży z myślą o włączeniu społecznym młodych ludzi**

(2014/C 183/04)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UZNAJĄC, ŻE:

1. Kryzys gospodarczy, który rozpoczął się w drugiej połowie ubiegłej dekady, postawił obecne młode pokolenie w szczególnie trudnej sytuacji. Stopa bezrobocia wśród młodzieży utrzymuje się na bezprecedensowo wysokim poziomie: 23,2 % w UE-28 i 23,8 % w strefie euro (grudzień 2013 r.).
2. Tak wysokie bezrobocie wśród młodzieży powoduje, że młodzi ludzie doświadczają większego ubóstwa i wykluczenia społecznego i coraz częściej czują się zmuszeni opuścić swój kraj, a czasem nawet Europę w poszukiwaniu większych możliwości. W niektórych państwach członkowskich daje to efekt drenażu mózgów, który może być trudno cofnąć.
3. Unia Europejska, poprzez swoją strategię „Europa 2020” i jej inicjatywy przewodnie: „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia”, „Europejską agendę cyfrową”, „Unię innowacji” oraz „Mobilną młodzież”, promuje przedsiębiorczość, wspierając postawy przedsiębiorcze oraz związaną z przedsiębiorczością wiedzę, umiejętności i kompetencje mogące pobudzać konkurencyjność oraz inteligentny, trwały wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu.
4. Przedsiębiorczość jest istotną siłą napędową wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: tworzy nowe firmy i nowe miejsca pracy, otwiera nowe rynki, podnosi wydajność oraz rozwija dobrobyt. Postawa przedsiębiorcza zwiększa szanse młodej osoby na zatrudnienie. Przedsiębiorczość, a zwłaszcza małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP), są filarem unijnej gospodarki i stanowią najważniejsze źródło nowego zatrudnienia⁽¹⁾.
5. Kultura, która ceni i premiuje postawy przedsiębiorcze, takie jak prężne podejmowanie ryzyka i niezależne myślenie, sprzyja tworzeniu nowych rozwiązań dla wyzwań społecznych. W związku z tym należy poprawić postrzeganie przedsiębiorców, poszerzyć edukację na rzecz przedsiębiorczości, a także poświęcić szczególną uwagę grupom niedostatecznie reprezentowanym i zaoferować im pomoc w uruchamianiu, prowadzeniu czy rozwijaniu działalności lub przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ MŚP stanowią w zasadzie ponad 99 % procent wszystkich europejskich przedsiębiorstw. Tworzą one dwa z każdych trzech miejsc pracy w sektorze prywatnym i przyczyniają się do powstawania ponad połowy całkowitej wartości dodanej tworzonej przez przedsiębiorstwa w UE (Komisja Europejska – strona internetowa DG ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu).

6. Przedsiębiorczość nie polega wyłącznie na dążeniu do zysku. Różne podmioty, zarówno z sektora publicznego, jak i prywatnego, organizacje społeczeństwa obywatelskiego i organizacje gospodarki społecznej⁽¹⁾ – łączące przedsiębiorczość z wymiarem społecznym – zajmują się podstawowymi wyzwaniami społecznymi. Trend ten nazywany jest przedsiębiorczością społeczną, a nowo powstałe typy organizacji – przedsiębiorstwami społecznymi.
7. Wśród obszarów działań na rzecz młodzieży wskazanych w odnowionych ramach europejskiej współpracy na rzecz młodzieży znalazły się kreatywność i kultura. Sektor kultury i sektor kreatywny⁽²⁾ mogą stwarzać ogromne możliwości, jeśli chodzi o przekształcanie kreatywności młodych ludzi i kapitału ludzkiego, który stanowią, w inteligentny wzrost i zatrudnienie. W epoce cyfrowej uczestnictwo w kulturze jest niezwykle ważnym narzędziem promowania włączenia społecznego i zaangażowania społecznego, zwłaszcza wśród młodych ludzi.
8. Grupa ekspercka ds. promowania kreatywności i innowacyjności młodych ludzi poprzez identyfikowanie kompetencji i umiejętności nabywanych w drodze uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w swoim sprawozdaniu końcowym rozważa kwestię tego, jak można zwiększać szanse młodych ludzi na zatrudnienie,

JEST ZDANIA, ŻE:

9. Przedsiębiorczość może stanowić ważny element autonomii, rozwoju osobistego i dobrostanu młodych ludzi. Uznać ją można za jeden ze sposobów walki z bezrobociem młodzieży.
10. Europa powinna inwestować w kształcenie i szkolenie na rzecz przedsiębiorczości, w tworzenie otoczenia, w którym przedsiębiorcy mogliby się rozwijać i prosperować – kierując swoje działania również do konkretnych grup – oraz w prezentowanie przedsiębiorców jako wzorów do naśladowania.
11. Do młodych ludzi może szczególnie przemawiać model przedsiębiorczości społecznej, stawiający sobie za cel przede wszystkim przyczynianie się do ogólnego dobra społecznego; model ten może pozwolić młodym ludziom w nowatorski sposób reagować na bieżące wyzwania gospodarcze, społeczne i środowiskowe. Idea przedsiębiorczości społecznej – bliska ludziom i społecznościom lokalnym – zapewnia spójność społeczną, ponieważ aktywizuje młodych ludzi, w tym młodych ludzi z grup w szczególnie trudnej sytuacji.
12. Przedsiębiorstwa społeczne⁽³⁾ przyczyniają się do inteligentnego wzrostu, odpowiadając na nowe potrzeby innowacjami społecznymi; są źródłem trwałego wzrostu, ponieważ mają na względzie swój wpływ na środowisko i dysponują wizją długoterminową; są podstawą wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, ponieważ koncentrują się na ludziach i spójności społecznej,

DLATEGO TEŻ:

13. Polityka młodzieżowa może odegrać pewną rolę we współpracy międzysektorowej, która może pomóc pokonywać bariery. Przedsiębiorczość, podobnie jak wiele innych dziedzin, wymaga podejścia długofalowego i silnej wiary w potencjał młodych ludzi. Dlatego należy zachęcać młodych ludzi i kształtować w nich od najmłodszych lat ducha przedsiębiorczości – inicjatywę, wiarę w siebie, przemyślane podejmowanie ryzyka, kreatywność, organizację, wytrwałość – by dzięki temu mogli w pełni rozwinąć swój potencjał i z powodzeniem wejść na rynek pracy. Aby promować przedsiębiorczość młodzieży, szczególnie zaś przedsiębiorczość społeczną, wskazano następujące priorytety:

— wzmacniać postawy przedsiębiorcze i umiejętności młodych ludzi w tej dziedzinie poprzez edukację formalną oraz uczenie się pozaformalne i nieformalne. Na kompetencje z zakresu przedsiębiorczości składają się umiejętności przekrojowe, postawy oraz wiedza. Jednym z kluczowych narzędzi i instrumentów kształtujących umiejętności przekrojowe jest praca z młodzieżą,

⁽¹⁾ W gospodarce społecznej w UE jest zatrudnionych ponad 14,51 mln osób, czyli 6,5 % ogółu pracujących. Gospodarka ta obejmuje podmioty o specjalnym statusie prawnym (spółdzielnie, fundacje, stowarzyszenia, towarzystwa wzajemne), a także przedsiębiorstwa społeczne mające formę zwykłych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością czy spółek akcyjnych (Inicjatywa na rzecz przedsiębiorczości społecznej – SEC(2011) 1278 final).

⁽²⁾ Sektor kultury i sektor kreatywny tworzą 4,5 % europejskiego PKB i zatrudniają prawie 8 mln pracowników (Promowanie sektora kultury i sektora kreatywnego na rzecz wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia w UE; COM(2012) 537 final).

⁽³⁾ Przedsiębiorstwo społeczne to podmiot gospodarki społecznej, którego głównym celem jest wywołać skutki społeczne, a nie przynieść zysk właścicielowi bądź akcjonariuszowi. Prowadzi ono działalność, dostarczając dóbr i usług na rynek w sposób przedsiębiorczy i innowacyjny, a zyski przeznacza przede wszystkim na realizację celów społecznych. Przedsiębiorstwem takim zarządza się w sposób otwarty i odpowiedzialny, a zwłaszcza włącza się w działania pracowników, konsumentów i zainteresowanych, na których wpływa działalność komercyjna przedsiębiorstwa (Inicjatywa na rzecz przedsiębiorczości społecznej – SEC(2011) 1278 final).

- promować wśród młodych ludzi pracę z młodzieżą (poprzez informacje, doradztwo i coaching) oraz wolontariat jako metody nabywania niezbędnych umiejętności w celu skutecznego poszukiwania pracy lub rozpoczynania własnych projektów. Uznać, że działania z zakresu pracy z młodzieżą wpływają na wzmacnianie i wspieranie kreatywnego zapału i innowacyjności młodych ludzi jako kluczowych elementów oddziaływających na ich samorozwój i aktywne włączenie,
- skonsolidować i bardziej wzmocnić przedsiębiorczość społeczną jako model przedsiębiorczości wśród młodych ludzi, w sposób pozwalający zwiększać szanse młodych ludzi na zatrudnienie, a równocześnie uwzględniać wartości zrównoważonego rozwoju i wartości środowiskowe,
- promować nabywanie przez wszystkich młodych ludzi umiejętności cyfrowych, tak by mogli wykorzystać w pełni potencjał środowiska cyfrowego,
- promować wśród młodych ludzi – jako twórców i użytkowników – świadomość kulturową, która zwiększa ich inicjatywę i pobudza ducha przedsiębiorczości. Dostęp do kultury i aktywny udział w działaniach kulturalnych może zwiększyć dobrostan młodych ludzi oraz świadomość wspólnego dziedzictwa kulturowego,

Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

14. Uznały wagę przedsiębiorczości i przedsiębiorstw w walce z bezrobociem młodzieży; opracowały i doskonaliły politykę pozwalającą poszerzać wśród młodzieży wiedzę o różnych aspektach przedsiębiorczości.
15. Uznały wagę edukowania na rzecz przedsiębiorczości od wczesnych lat i uwypuklały rolę uczenia się pozaformalnego i nieformalnego dla zapewnienia całościowego podejścia do rozwoju osobistego młodych ludzi i ułatwienia ich udanego włączenia w rynek pracy.
16. Promowały pracę z młodzieżą i wolontariat jako kluczowe instrumenty rozwijania umiejętności przekrojowych i umiejętności miękkich niezbędnych do prowadzenia działalności gospodarczej i do podejmowania działań z zakresu przedsiębiorczości. W związku z tym dalej rozwijały i zwracały uwagę na uznawanie lub walidowanie uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, biorąc pod uwagę również efekty uczenia się istotne dla przedsiębiorczości.
17. Rozważyły uznanie organizacji młodzieżowych za jednego z kluczowych organizatorów uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, które prowadzi do wykształcania się postaw przedsiębiorczych i umiejętności w tej dziedzinie. W związku z tym państwa członkowskie mogą rozważyć wzmocnienie wsparcia dla organizacji młodzieżowych na rzecz świadczenia poradnictwa, mentoringu i szkoleń o wysokiej jakości.
18. Promowały i wspierały nowo powstające firmy i przedsiębiorstwa społeczne, po to by przeciwdziałać istotnym przeszkodom w dostępie do środków finansowych, usług wsparcia i możliwości mentoringu (w tym efektywne korzystanie z funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, jeśli jest to zgodne z umowami o partnerstwie).
19. W odpowiednich przypadkach oferowały wsparcie poprzez ograniczanie ewentualnych przeszkód stosownie do poziomów wpływu na społeczeństwo lub środowisko,

Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

20. Bardziej wyeksponowały kwestię przedsiębiorczości społecznej i opracowały narzędzia pozwalające lepiej zrozumieć ten sektor. W tym kontekście promowały różne formy przedsiębiorstw, np. przedsiębiorstwa społeczne (w tym spółdzielnie), przedsiębiorstwa kulturalne i kreatywne, i poszerzały wiedzę o nich.
21. Ułatwiała staże i wymiany, dzielenie się doświadczeniami oraz innego rodzaju działania polegające na uczeniu się, wzmacniające postawy i umiejętności z zakresu przedsiębiorczości (np. umożliwianie młodym ludziom zdobywania bezpośrednich doświadczeń z zakresu przedsiębiorczości, szkolenia w miejscu pracy, sieci, promowanie umiejętności specjalistycznych) oraz wspierały wysiłki na rzecz określenia efektów uczenia się wynikających z takich działań. Promowały tworzenie narzędzi pozwalających młodym ludziom oceniać i prezentować swoje umiejętności i kompetencje z zakresu przedsiębiorczości.
22. Zachęcały małe firmy i młodych przedsiębiorców do dokonywania innowacji i pełnego korzystania z możliwości, jakie daje unijny rynek wewnętrzny, zachęcając je do wchodzenia na zagraniczne rynki oraz do angażowania się w transgraniczne transfery wiedzy i we współpracę transgraniczną. Aby osiągnąć te cele, należy promować sieci młodych przedsiębiorców społecznych i potencjalnych partnerów.

23. Zachęcały młodych przedsiębiorców z różnych państw członkowskich do dzielenia się możliwościami i do współpracy. Wzmacniały solidarność międzypokoleniową poprzez wymianę wiedzy pomiędzy bardziej doświadczonymi przedsiębiorcami i ich młodszymi, początkującymi kolegami. Promowały programy mentorskie z zakresu przedsiębiorczości na szczeblu krajowym i europejskim.
24. Poszerzały współpracę międzysektorową i zapewniały dostęp do informacji i usług wsparcia, po to by tworzyć warunki sprzyjające młodym przedsiębiorcom i ograniczać obciążenia administracyjne wobec nich.
25. Promowały dostęp do programów europejskich (takich jak Erasmus+, „Erasmus” dla młodych przedsiębiorców w ramach programu COSME, Europejski Fundusz Społeczny i inne programy finansowe na rzecz przedsiębiorstw społecznych oraz mikrofinansowanie w ramach programu na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych) dla wszystkich stosownych zainteresowanych stron i zachęcały do korzystania z tych programów w celu podnoszenia umiejętności z zakresu przedsiębiorczości wśród młodych ludzi, promowania w stosownych przypadkach specjalistycznego wsparcia dla młodych przedsiębiorców oraz kształtowania zdolności osób, które pracują z młodymi ludźmi, by mogli oni wykorzystać w pełni swój potencjał,

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

26. Uwrażliwiała na przedsiębiorczość młodzieży, m.in. korzystając z Europejskiego Portalu Młodzieżowego, oraz prezentowała sprawdzone rozwiązania w dziedzinie przedsiębiorczości młodzieży (w miarę możliwości w związku z Europejskim Tygodniem Małych i Średnich Przedsiębiorstw).
 27. Zainicjowała badanie lub analizę i pogłębiła wiedzę na temat przedsiębiorczości młodzieży, skupiając się na młodych przedsiębiorcach, przedsiębiorczości społecznej, „zielonych miejscach pracy” oraz roli pracy z młodzieżą w tym zakresie.
 28. Zwiększyła aktywną współpracę młodych przedsiębiorców ze stosownymi partnerami biznesowymi i społecznymi oraz z innymi zainteresowanymi stronami, w tym za pomocą programu Erasmus+ i programu „Erasmus” dla młodych przedsiębiorców.
-

Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie skutecznego kształcenia nauczycieli⁽¹⁾

(2014/C 183/05)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC O POLITYCZNYM TŁE PRZEDMIOTOWEJ KWESTII, PRZEDSTAWIONYM W ZAŁĄCZNIKU DO NINIEJSZYCH KONKLUZJI,

UZNAJE, ŻE:

1. Wysokiej jakości nauczanie powszechnie uważa się za jeden z najważniejszych czynników decydujących o pozytywnych efektach uczenia się, gdyż pozwala ono rozwijać wiedzę, umiejętności, postawy i wartości, których potrzebują uczący się, by w pełni zrealizować swój potencjał zarówno jako osoby indywidualne, jak i aktywni członkowie społeczeństwa i pracownicy.
2. W szybko zmieniającym się świecie zmieniają się także rola nauczycieli oraz oczekiwania względem nich – nauczyciele stają przed wyzwaniem w postaci zapotrzebowania na nowe umiejętności, szybkich zmian technologicznych oraz rosnącej różnorodności społecznej i kulturowej, a także konieczności zapewnienia bardziej zindywidualizowanego nauczania i zaspokojenia specjalnych potrzeb edukacyjnych.
3. Edukatorom nauczycieli przypada kluczowa rola w podtrzymywaniu i podnoszeniu jakości pracy nauczycieli. Zapewnienie wysokiej jakości wstępnego kształcenia nauczycieli, wsparcia ułatwiającego im start w zawodzie (wdrożenie się do pracy) oraz ciągłego rozwoju zawodowego to jeden z istotnych czynników gwarantujących, że do zawodu nauczyciela trafiać będą odpowiedni kandydaci oraz że nauczyciele będą posiadać i utrzymywać stosowne kompetencje, od których w dzisiejszej szkole uzależniona jest skuteczność.
4. Aby móc ulepszyć programy kształcenia nauczycieli i proces rekrutacji, należy uprzednio określić kompetencje zawodowe potrzebne nauczycielom na poszczególnych etapach kariery zawodowej. Aby podnieść standardy jakościowe, można użyć ram kompetencji zawodowych, określając wiedzę, umiejętności i postawy, które powinni posiadać lub których powinni nabyć nauczyciele, także w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz uczenia się dorosłych. Tego rodzaju ramy mogą być użyteczne także dla edukatorów nauczycieli przygotowujących nauczycieli do podejmowania zadań.

PRZYZNAJE, ŻE:

1. Początkujący nauczyciele niekiedy wcześniej porzucają zawód, co może przynosić poważne straty zarówno indywidualnym osobom, jak i całym systemom. W radzeniu sobie z tym zjawiskiem mogą pomóc programy wstępnego kształcenia nauczycieli, które od samego początku zapewnią nauczycielom odpowiednie przygotowanie, a także środki wdrożeniowe, mentoring oraz szersze uwzględnianie osobistej i zawodowej satysfakcji nauczycieli.
2. Kształcenie nauczycieli należy uznać za integralny element szerszego celu przedmiotowej polityki, którym jest podnoszenie atrakcyjności i jakości tego zawodu. Wymaga to odpowiedniej strategii wybierania, rekrutowania i zatrzymywania nauczycieli, skutecznego wstępnego kształcenia nauczycieli, udzielania im wsparcia ułatwiającego start w zawodzie, stałego uczenia się i rozwoju zawodowego w trakcie kariery, pedagogicznych informacji zwrotnych oraz zachęt.
3. Programy kształcenia nauczycieli – bez względu na to, czy są skierowane do przyszłych nauczycieli, zanim rozpoczną oni karierę zawodową, czy też do praktykujących nauczycieli w kontekście ich ciągłego rozwoju zawodowego – powinny być odpowiednio elastyczne, by można je było dostosowywać do zmian w nauczaniu i uczeniu się. Powinny wykorzystywać doświadczenie nauczycieli i sprzyjać podejściu interdyscyplinarnemu opartemu na współpracy, tak by instytucje edukacyjne i nauczyciele uznawali za swój obowiązek współpracę z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, np. z kolegami, rodzicami i pracodawcami.

⁽¹⁾ Do celów niniejszego tekstu termin „nauczyciel” obejmuje nauczycieli szkolnych, nauczycieli i instruktorów kształcenia i szkolenia zawodowego oraz edukatorów osób dorosłych.

Termin „edukator nauczycieli” jest stosowany na określenie wszystkich tych, którzy aktywnie pomagają w formalnym uczeniu się przyszłych i obecnych nauczycieli zarówno w ramach inicjalnego kształcenia nauczycieli, jak i ich ustawicznego rozwoju zawodowego.

4. Szybka ekspansja cyfrowych narzędzi uczenia się i otwartych zasobów edukacyjnych stawia przed nauczycielami także zadanie odpowiedniego zapoznania się z nimi, tak by móc rozwijać stosowne kompetencje cyfrowe oraz skutecznie i właściwie wykorzystywać je w nauczaniu. Nowe narzędzia mogą także przyczynić się do zagwarantowania równego dostępu do wysokiej jakości edukacji dla wszystkich.

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. Wstępne kształcenie nauczycieli powinno zapewniać przyszłym nauczycielom podstawowe kompetencje, niezbędne, by mogli zaoferować wysokiej jakości nauczanie, oraz powinno motywować ich do nabywania i uaktualniania kompetencji w trakcie całej kariery zawodowej. W pełni uwzględniając konteksty krajowe, kształcenie takie powinno nie tylko obejmować wiedzę przedmiotową i kompetencje pedagogiczne uzupełniane przewidzianymi w nim okresami zdobywania praktycznego doświadczenia zawodowego, lecz także sprzyjać autorefleksji i współdziałaniu, adaptacji do klas wielokulturowych oraz podejmowaniu roli lidera.
2. Konkretnie kwestie, którym programy kształcenia nauczycieli powinny poświęcić więcej uwagi, to m.in. skuteczne metody pomagania uczącym się w nabywaniu kompetencji przekrojowych, takich jak kompetencje cyfrowe, umiejętność uczenia się, przedsiębiorczość oraz myślenie kreatywne i krytyczne, a także w zwiększaniu kompetencji językowych. Ponadto należy poświęcić uwagę skutecznym sposobom wspierania zróżnicowanych grup osób uczących się, w tym osób o specjalnych potrzebach lub osób ze środowisk defaworyzowanych.
3. Wstępne kształcenie nauczycieli może zyskać na rozwiązaniach z zakresu zapewniania jakości oraz regularnych przeglądach, przy czym nacisk należy kłaść na osiąganie wymaganych efektów uczenia się, na jakość i odpowiedni okres praktycznego doświadczenia, a także na zapewnianie adekwatności nauczanych treści.
4. Instytucje szkolnictwa wyższego oferujące wstępne kształcenie nauczycieli mogłyby zostać wzmocnione jako ośrodki kształcenia zarówno nauczycieli, jak i edukatorów nauczycieli oraz prowadzenia badań nad rozwojem kompetencji nauczycieli i nad skutecznymi metodami nauczania i uczenia się.
5. Dialog i partnerstwa między organizatorami kształcenia nauczycieli a instytucjami edukacyjnymi, a także przedstawicielami rynku pracy i społeczności mogą skutkować użytecznymi spostrzeżeniami i pomysłami podczas opracowywania i realizowania programów kształcenia nauczycieli. Takie partnerstwa mogą też pomóc promować bardziej skoordynowane podejście do kwalifikacji, standardów kompetencji oraz odpowiadającej im oferty szkoleniowej, zwłaszcza w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego oraz uczenia się dorosłych.
6. Zarówno wstępne kształcenie nauczycieli, jak i ciągły rozwój zawodowy nauczycieli powinny bazować na solidnych badaniach pedagogicznych i wykorzystywać metody uczenia się dorosłych oparte na wspólnotach praktyków, uczeniu się *online* oraz wzajemnym uczeniu się. Powinny one gwarantować, że nauczyciele będą mogli regularnie uaktualniać swoją wiedzę przedmiotową oraz otrzymywać wsparcie i być szkoleni w zakresie skutecznych, nowatorskich metod nauczania, w tym metod opartych na nowych technologiach.

Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI I AUTONOMII INSTYTUCJONALNEJ ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY STOSOWNIE DO SYTUACJI KRAJOWEJ:

1. Starają się zadbać, by programy wstępnego kształcenia nauczycieli dawały przyszłym nauczycielom możliwość nabycia wszystkich stosownych kompetencji niezbędnych do pomyślnego rozpoczęcia kariery zawodowej.
2. Promowały rozwój kompleksowych ram kompetencji zawodowych nauczycieli⁽¹⁾, w których to ramach definiuje się kompetencje i cechy wymagane na poszczególnych etapach kariery zawodowej lub w różnych okolicznościach nauczania. Takie ramy powinny być odpowiednio elastyczne, by można je było dostosowywać do ewoluujących potrzeb, oraz powinny zostać omówione we współpracy z odpowiednimi zainteresowanymi stronami.
3. Zachęcały też do ustanowienia ram kompetencji zawodowych edukatorów nauczycieli, określających wymagane kompetencje, a jednocześnie wzmacniających współpracę i wzajemną wymianę informacji o stosowanych praktykach i rozwijających się dziedzinach, takich jak szkolny mentoring początkujących nauczycieli.
4. Dalej badały potencjał ściślejszej współpracy, partnerstw i tworzenia sieci z szeregiem zainteresowanych stron przy opracowywaniu programów kształcenia nauczycieli.

⁽¹⁾ Na podstawie sprawozdania z lipca 2013 r. byłej tematycznej grupy roboczej ds. rozwoju zawodowego nauczycieli (Wspieranie rozwoju kompetencji nauczycieli na rzecz lepszych efektów uczenia się).

5. Promowały skuteczne cyfrowe nauczanie i uczenie się, dbając, by także edukatorzy nauczycieli i nauczyciele osiągnęli wystarczający poziom umiejętności cyfrowych oraz uczyli się, jak pomagać osobom uczącym się mądrze i bezpiecznie korzystać z zasobów cyfrowych oraz jak lepiej kierować indywidualnym procesem uczenia się – poprzez uaktualnione programy kształcenia nauczycieli oraz szerszy dostęp do dobrych jakościowo otwartych zasobów edukacyjnych i ich lepsze wykorzystanie.
6. Korzystały z możliwości finansowania, które dają instrumenty UE, np. program Erasmus+, a w stosownym przypadku Europejski Fundusz Społeczny, po to by:
 - (i) wspierać politykę państw członkowskich służącą podnoszeniu jakości wstępnego kształcenia nauczycieli i ciągłego rozwoju zawodowego nauczycieli; oraz
 - (ii) promować mobilność przyszłych nauczycieli, kadry dydaktycznej oraz edukatorów nauczycieli, a także zachęcać do partnerstw strategicznych, eksperymentów politycznych i perspektywicznych projektów z zakresu kształcenia nauczycieli, zwłaszcza po to by umożliwić testowanie nowych metod i przekładanie ram kompetencji na praktykę.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

1. Jak najlepiej wykorzystały struktury „ET 2020” dostępne w ramach otwartej metody koordynacji, by wzmocnić kształtowanie polityki na podstawie dowodów oraz rozwinąć i rozpowszechnić udane praktyczne rozwiązania w tej dziedzinie polityki w następującym zakresie:
 - skuteczne programy kształcenia nauczycieli, ze szczególnym uwzględnieniem wstępnego kształcenia nauczycieli oraz sposobów wypracowywania podejść do nauczania opartych na współpracy,
 - rozwój zawodowy instruktorów kształcenia i szkolenia zawodowego w przedsiębiorstwach, z uwagi na ich kluczową rolę w zapewnianiu dobrego jakościowo przygotowania zawodowego i innych form uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy,
 - zwiększanie adekwatności programów kształcenia nauczycieli oraz umiejętności zawodowych nauczycieli i instruktorów, w stosownym przypadku poprzez ściślejszą współpracę z pracodawcami, w tym przedsiębiorstwami.
2. Wykorzystały wyniki stosownych analiz i badań, np. TALIS⁽¹⁾, aby zająć się wpływem, jaki na politykę mają poglądy i opinie nauczycieli i liderów edukacyjnych o kształceniu nauczycieli.
3. Zidentyfikowały w drodze badań przykłady najsukcesowniejszych metod i praktyk, dzięki którym nauczyciele mogliby pomagać osobom uczącym się skutecznie radzić sobie z nauką w dzisiejszym wielowymiarowym otoczeniu edukacyjnym.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Budowała społeczności nauczycieli, zwłaszcza nauczycieli przyszłych i nowo zatrudnionych, korzystając z istniejących europejskich platform dla nauczycieli, np. eTwinning, w celu dalszego rozwijania wzajemnej współpracy w dziedzinie praktyk nauczycielskich w całej UE.
2. Wspierała współpracę z partnerami, sieciami i organizacjami, które mogą zaoferować doświadczenie i *know how* w zakresie opracowywania skutecznych programów kształcenia nauczycieli, zwłaszcza programów wstępnego kształcenia nauczycieli.

⁽¹⁾ Międzynarodowe Badanie Nauczania i Uczenia się (OECD).

ZAŁĄCZNIK

Tło polityczne

1. Artykuł 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
2. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾.
3. Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 15 listopada 2007 r. na temat poprawy jakości kształcenia nauczycieli ⁽²⁾.
4. Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia na okres do roku 2020 („ET 2020”).
5. Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie doskonalenia zawodowego nauczycieli i kadry kierowniczej szkół ⁽³⁾.
6. Komunikat z Brukseli z dnia 7 grudnia 2010 r. oraz konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego w latach 2011–2020 ⁽⁴⁾.
7. Rezolucja Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych ⁽⁵⁾.
8. Konkluzje Rady z dnia 26 listopada 2012 r. pt. „Kształcenie i szkolenie a strategia »Europa 2020« – rola kształcenia i szkolenia w naprawie gospodarczej, we wzroście gospodarczym oraz w pobudzaniu zatrudnienia” ⁽⁶⁾.
9. Konkluzje Rady z dnia 15 lutego 2013 r. w sprawie inwestowania w kształcenie i szkolenie – odpowiedź na komunikat pt. „Nowe podejście do edukacji: inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” oraz na roczną analizę wzrostu gospodarczego 2013 ⁽⁷⁾.
10. Konkluzje Rady z dnia 25 listopada 2013 r. w sprawie skutecznego przywództwa w edukacji ⁽⁸⁾.
11. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu ⁽⁹⁾.
12. Konkluzje Rady z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie skutecznego i innowacyjnego kształcenia i szkolenia służącego inwestowaniu w umiejętności – wspieranie europejskiego semestru 2014 ⁽¹⁰⁾.

Dalsze tło

1. Komunikat Komisji z dnia 20 listopada 2012 r. pt. „Nowe podejście do edukacji: inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych”.
2. Raport Eurydice z 2013 r. pt. „Key Data on Teachers and School Leaders in Europe” (Podstawowe dane o nauczycielach i liderach edukacyjnych w Europie).

⁽¹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 300 z 12.12.2007, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 302 z 12.12.2009, s. 6.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.2010, s. 5.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 393 z 19.12.2012, s. 5.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 64 z 5.3.2013, s. 5.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 30 z 1.2.2014, s. 2.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 62 z 4.3.2014, s. 4.

Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie wielojęzyczności oraz rozwijania kompetencji językowych

(2014/C 183/06)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UWZGLĘDNIAJĄC:

- artykuły 165 i 166 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- konkluzje Rady Europejskiej z posiedzenia w Barcelonie w dniach 15–16 marca 2002 r., w których to konkluzjach apelowano o działania „na rzecz podniesienia poziomu umiejętności podstawowych, w szczególności poprzez nauczanie od bardzo wczesnego wieku co najmniej dwóch języków obcych”, oraz o ustanowienie wskaźnika kompetencji językowych ⁽¹⁾,
- konkluzje Rady z dnia 19 maja 2006 r., w których określono zasady mające rządzić europejskim wskaźnikiem kompetencji językowych ⁽²⁾,
- konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”), w których to konkluzjach zwrócono uwagę, jak ważne jest doskonalenie kompetencji językowych ⁽³⁾,
- konkluzje Rady z 28–29 listopada 2011 r. w sprawie kompetencji językowych pozwalających zwiększać mobilność, w których to konkluzjach zwrócono uwagę na znaczenie dobrej znajomości języków obcych jako kompetencji kluczowej niezbędnej do radzenia sobie we współczesnym świecie oraz do funkcjonowania na rynku pracy ⁽⁴⁾,
- rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające program „Erasmus+”, w którym za jeden z celów uznano doskonalenie nauczania i uczenia się języków ⁽⁵⁾,

A W SZCZEGÓLNOŚCI:

- konkluzje Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie wielojęzyczności, w których to konkluzjach zaapelowano do państw członkowskich o zacieśnienie europejskiej współpracy nad wielojęzycznością oraz o podjęcie stosownych działań w celu skuteczniejszego nauczania języków ⁽⁶⁾,
- rezolucję Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz wielojęzyczności, w której to rezolucji zwrócono się do państw członkowskich, by promowały wielojęzyczność w celu wspierania konkurencyjności, mobilności i zatrudnialności oraz jako sposób zacieśniania dialogu międzykulturowego ⁽⁷⁾,

UZNAJĄC, ŻE:

1. Różnorodność językowa to jeden z zasadniczych elementów kultury europejskiej i dialogu międzykulturowego, a umiejętność porozumiewania się w języku innym niż język ojczysty ma status jednej z kompetencji kluczowych, do której nabycia obywatele powinni dążyć ⁽⁸⁾.
2. Krajobraz językowy UE jest złożony i zróżnicowany: na uczenie się i nauczanie języków wpływają czynniki krajowe, a ustawodawstwo i praktyka ich dotyczące są znacznie odmienne.
3. Kompetencje językowe sprzyjają mobilności, szansom na zatrudnienie oraz rozwojowi osobistemu obywateli UE, zwłaszcza młodych ludzi – zgodnie z celami strategii „Europa 2020” na rzecz wzrostu i zatrudnienia.
4. Poziom umiejętności językowych wielu młodych ludzi w Europie mógłby wzrosnąć, ale mimo pewnych postępów odnotowywanych w ostatnich dekadach dostęp do uczenia się języków wciąż znacznie się różni zależnie od państwa.
5. Nauka języków klasycznych, takich jak łacina i greka – jako że są źródłem wielu języków nowożytnych – może być pomocą w uczeniu się języków, może też sprzyjać trwałości naszego wspólnego dziedzictwa,

⁽¹⁾ SN 100/1/02 REV 1, s. 19, pkt 44 tiret drugie.

⁽²⁾ Dz.U. C 172 z 25.7.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 27.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 14.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 1.

⁽⁸⁾ Zob. zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie (Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10).

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. UE i państwa członkowskie powinny ocenić postępy w rozwijaniu kompetencji językowych, a każdy kraj powinien przyczynić się do tych postępów zgodnie z kontekstem krajowym i sytuacją krajową.
2. Ocena kompetencji językowych może pomóc promować wielojęzyczność oraz skuteczne nauczanie i uczenie się języków w szkole.
3. Taka ocena może zostać przeprowadzona na podstawie wskazówek zamieszczonych w załączniku do niniejszych konkluzji; powinna ona objąć wszystkie cztery umiejętności językowe: czytanie, pisanie, rozumienie ze słuchu i mówienie.
4. Ocena może:
 - (i) zostać zorganizowana na szczeblu UE;
 - (ii) uwzględniać dane krajowe – w miarę ich dostępności i zgodnie z sytuacją krajową;
 - (iii) zostać zorganizowana przy wsparciu grupy złożonej z ekspertów z państw członkowskich i we współpracy ze stałą grupą ds. wskaźników i benchmarków, tak by zagwarantować jak największą porównywalność;
 - (iv) zostać sfinansowana z programu Erasmus+, zgodnie ze stosownymi przepisami rozporządzenia (UE) nr 1288/2013⁽¹⁾ i z roczną procedurą budżetową;
 - (v) wymagać niedużych zasobów ze strony szkół oraz działań sprawozdawczych ze strony państw członkowskich,

Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY STOSOWNIE DO SYTUACJI KRAJOWEJ:

1. Przyjęły i doskonaliły środki mające promować wielojęzyczność oraz podnosić jakość i skuteczność uczenia się i nauczania języków, w tym poprzez nauczanie od wczesnego wieku co najmniej dwóch języków poza głównym językiem / głównymi językami nauczania oraz poprzez badanie potencjału nowatorskich podejść do rozwijania kompetencji językowych.
2. Dołożyły starań, by opracować stosowne metody oceniania biegłości językowej – zgodnie z załącznikiem do niniejszych konkluzji.
3. Opracowały środki pomagające dzieciom i dorosłym ze środowisk migracyjnych uczyć się języka/języków państwa przyjmującego.
4. Wykorzystały potencjał programu Erasmus+ oraz europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, aby zrealizować te cele.
5. Szerzej korzystały z europejskich narzędzi i inicjatyw z zakresu przejrzystości mających wspierać i promować uczenie się języków, takich jak europejski system opisu kształcenia językowego, Europass, europejskie portfolio językowe oraz europejski znak językowy,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY PRZY WSPARCIU KOMISJI:

1. Dzieliły się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami – za pomocą otwartej metody koordynacji – po to by zwiększać skuteczność i jakość uczenia się i nauczania języków.
2. Uznały rolę, którą w uczeniu się języków może odegrać uczenie się pozaformalne i nieformalne, i zbadały, w jaki sposób uznawać i walidować kompetencje językowe taką metodą nabywane – zgodnie z zaleceniem Rady z 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego⁽²⁾.
3. Zbadały, w jaki sposób zwiększyć atrakcyjność uczenia się języków i zapewnić większe zaangażowanie w tę naukę – w tym za pomocą technologii informacyjno-komunikacyjnych i otwartych zasobów edukacyjnych – po to by zredukować liczbę osób uczących się, które porzucają naukę języków przed osiągnięciem odpowiedniego poziomu biegłości,

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu oraz uchylające decyzje nr 1719/2006/WE, 1720/2006/WE i 1298/2008/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50).

⁽²⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Zbadała wykonalność oceny kompetencji językowych w państwach członkowskich, w tym z użyciem danych krajowych, o ile są one dostępne, z pomocą grupy złożonej z ekspertów z państw członkowskich i we współpracy ze stałą grupą ds. wskaźników i benchmarków.
2. Wraz z państwami członkowskimi i z Eurostatem zbadała w ramach europejskiego systemu statystycznego – z zamiarem uzyskania większej porównywalności – w jaki sposób można uzupełnić istniejące unijne dane o liczbie uczniów szkół średnich, którzy uczą się trzeciego języka ⁽¹⁾ – zgodnie z założeniami barcelońskimi i z ramami „ET 2020”.
3. Kontynuowała i zacieśniała współpracę z innymi organizacjami podejmującymi działania w tej dziedzinie, np. z Radą Europy i jej Europejskim Centrum Języków Nowożytnych.

⁽¹⁾ Trzecim językiem może być jakikolwiek nowożytny język nauczany w szkole. Ponadto państwa członkowskie mogą podać odsetek uczniów, dla których trzecim językiem są łacina lub greka. Można także zebrać dane m.in. o liczbie nauczanych języków i o tym, czy nauka jest obowiązkowa czy dobrowolna.

ZAŁĄCZNIK

Ocena kompetencji językowych

Ocena kompetencji językowych opiera się na tym, co następuje:

Odsetek uczniów w wieku 15 lub – stosownie do sytuacji krajowej – 14, lub 16 lat ⁽¹⁾ reprezentujących poziom *samodzielnego użytkownika* w drugim języku, którego się uczą ⁽²⁾.

Termin *samodzielny użytkownik* odpowiada co najmniej poziomowi B1 zdefiniowanemu w europejskim systemie opisu kształcenia językowego w dziedzinie kompetencji językowych (CEFR) ⁽³⁾.

Dane można zgromadzić za pomocą ogólnounijnego badania oceniającego biegłość w drugim języku / drugich językach systemów edukacyjnych i zaprezentować w sposób gwarantujący jak największą porównywalność. Zamiast tego można skorzystać z danych krajowych, o ile są spójne z CEFR.

Wyniki krajowe przedstawia się w formie łącznej w postaci zwykłej średniej czterech komponentów: czytania, pisania, rozumienia ze słuchu i mówienia. Ogólny wynik jest średnią ważoną tych wyników krajowych z uwzględnieniem liczby ludności danego kraju.

⁽¹⁾ Zapewniona zostanie maksymalna porównywalność danych.

⁽²⁾ Za pierwszy język / pierwsze języki uznawany jest / uznawane są główny język / główne języki nauczania, natomiast za drugi język, którego uczniowie się uczą, uznawany jest ten spośród dodatkowych języków, który nauczany jest najpowszechniej. Każde państwo członkowskie określa języki, które w tym przypadku należy uznać za języki pierwszy i drugi.
Za drugi język można uznać tylko urzędowy język UE.

⁽³⁾ B1 (samodzielny użytkownik) jest definiowany w następujący sposób:

Rozumie główne elementy jasnych, standardowych wypowiedzi o znanych mu sprawach typowych dla pracy, szkoły, czasu wolnego itd. Potrafi poradzić sobie w większości sytuacji mogących spotkać go podczas podróży po rejonie, w którym mówi się danym językiem. Potrafi tworzyć proste, spójne wypowiedzi na tematy, które są mu znane bądź go interesują. Potrafi opisać doświadczenia, zdarzenia, marzenia, nadzieje i zamierzenia oraz krótko uzasadnić lub wyjaśnić swoje opinie i plany.

Konkluzje Rady z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie zapewniania jakości w celu wspierania kształcenia i szkolenia

(2014/C 183/07)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC O PRZEDSTAWIONYM W ZAŁĄCZNIKU TŁE POLITYCZNYM NINIEJSZYCH KONKLUZJI,

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE:

postępy – choć zróżnicowane z powodu odmiennych punktów wyjścia – w tworzeniu kultury stałego podnoszenia jakości w ramach systemów kształcenia i szkolenia w Europie, na które to postępy zwrócono uwagę w kilku niedawnych sprawozdaniach Komisji ⁽¹⁾.

UZNAJE, ŻE:

1. Unijne systemy kształcenia i szkolenia – jako kluczowe czynniki sprzyjające tworzeniu lepszych miejsc pracy oraz większemu wzrostowi i większej konkurencyjności – stają przed ważnymi zadaniami, w których realizacji może pomóc stałe podnoszenie jakości. Wśród zadań tych są: poszerzanie dostępu, redukowanie odsetka osób wcześniej kończących naukę i podnoszenie odsetka osób pozostających w systemie, wspieranie innowacyjnego uczenia się, a także dbanie, by osoby uczące się – niezależnie od pochodzenia społeczno-ekonomicznego – nabywały wiedzy, umiejętności i kompetencji niezbędnych dla społeczeństwa inkluzywnego, aktywności obywatelskiej, uczenia się przez całe życie oraz poszerzania swoich szans na zatrudnienie.
2. Mechanizmy zapewniania jakości mogą odegrać ważną rolę we wspieraniu instytucji kształcenia i szkolenia oraz osób kształtujących politykę w radzeniu sobie z tymi zadaniami, gwarantując, że zarówno jakość systemów kształcenia i szkolenia, jak i jakość pojedynczych instytucji będą adekwatne. Zapewnianie jakości – jako jeden z szeregu środków stosowanych przez rządy i instytucje – zwiększa przejrzystość oraz przekonuje o adekwatności i jakości wiedzy, umiejętności, kompetencji i kwalifikacji, przekonanie to zaś jest oparte na przekonaniu o jakości instytucji i organizatorów kształcenia i szkolenia.
3. Europejskie instrumenty zapewniania jakości – wraz z europejskimi ramami kwalifikacji (EQF), ramami kwalifikacji w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego oraz odnośnymi krajowymi ramami kwalifikacji – pomogły rozwinąć kulturę jakości w instytucjach kształcenia i szkolenia, a to z kolei ułatwiło mobilność edukacyjną i zawodową między krajami i systemami.
4. Jak wynika z doświadczeń w dziedzinie szkolnictwa wyższego oraz kształcenia i szkolenia zawodowego, elastyczne rozwiązania z zakresu zapewniania jakości mogą wesprzeć podnoszenie jakości w uczeniu się formalnym i pozaformalnym we wszystkich sektorach kształcenia i szkolenia oraz odpowiedzieć na upowszechniające się zjawiska, takie jak otwarte zasoby edukacyjne i edukacja transgraniczna, w tym franczyza ⁽²⁾.

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. Istnieją znaczne możliwości, jeżeli chodzi o tworzenie skuteczniejszych podejść do zapewniania jakości we wszystkich sektorach kształcenia i szkolenia – podejść, które polegałyby nie na kontroli poszczególnych elementów, ale na rozwijaniu prawdziwej, głęboko zakorzenionej kultury podnoszenia jakości w nauczaniu i uczeniu się, mogącej skutkować podnoszeniem standardów i poprawą efektów uczenia się.
2. Zapewnianie jakości – w ramach ciągłego podnoszenia jakości – powinno wspierać reformy systemów kształcenia i szkolenia zgodnie z unijnymi i krajowymi programami reform.
3. W szkolnictwie wyższym zapewnianie jakości – zwłaszcza wewnętrzne zapewnianie jakości – coraz skuteczniej pomaga instytucjom szkolnictwa wyższego realizować ich cele. Kształt zewnętrznego zapewniania jakości w poszczególnych państwach członkowskich różni się zależnie od krajowych potrzeb i warunków – do zwiększania zaufania i podnoszenia standardów przyczyniają się m.in. akredytacja programowa i oceny

⁽¹⁾ Zob. załącznik („Inne dokumenty”).

⁽²⁾ Edukacja transgraniczna obejmuje świadczenie usług szkolnictwa wyższego za granicą poprzez filie lub w ramach franczyzy lub umów walidacyjnych między instytucją wysyłającą a instytucją przyjmującą.

instytucjonalne. W zewnętrznym zapewnianiu jakości wzrasta tendencja do ocen instytucjonalnych, co pozwala instytucjom szkolnictwa wyższego dostosowywać ofertę w sposób bardziej elastyczny, odpowiadający ich własnym potrzebom oraz potrzebom osób uczących się, rynku pracy i społeczeństwa.

4. Transgraniczna współpraca w zapewnianiu jakości we wspomnianej dziedzinie ma do odegrania zasadniczą rolę w budowaniu zaufania i podnoszeniu standardów jakości, wspieraniu mobilności edukacyjnej, tworzeniu przyjaznych warunków dla wspólnych programów oraz przyczynianiu się do sprawnego funkcjonowania transgranicznego szkolnictwa wyższego i szkolnictwa wyższego w formie franczyzy. Umożliwienie agencjom zapewniania jakości transgranicznego zapewniania jakości dzięki Europejskiemu Rejestrowi Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (EQAR) – przy równoczesnym przestrzeganiu wymogów krajowych – powinno pomóc rozwinąć europejski wymiar zapewniania jakości oraz ułatwić ocenę transgraniczną i uprościć procedury wspólnych programów.
5. W kształceniu i szkoleniu zawodowym postępom w rozwijaniu kultury jakości w państwach członkowskich sprzyjają narzędzia i materiały szkoleniowe opracowane w ramach sieci EQAVET⁽¹⁾, a większość państw członkowskich albo już wdrożyła, albo obecnie opracowuje krajowe podejście do zapewniania jakości zgodne z EQAVET. Należy dołożyć starań, zwłaszcza by w ramach rozwiązań z zakresu zapewniania jakości bardziej uwzględniane były efekty uczenia się oraz by stosownie do krajowego kontekstu brane były pod uwagę uczenie się pozaformalne i uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy w kontekście formalnym lub pozaformalnym.
6. Doświadczenie związane z EQAVET może posłużyć za podstawę do rozwijania całościowego podejścia do zapewniania jakości w dziedzinie uczenia się dorosłych.
7. Większa przejrzystość zapewniania jakości w różnych sektorach oraz rozwiązań w zakresie walidowania uczenia się pozaformalnego i nieformalnego, w tym wszystkich form uczenia się *on-line*, pomogłaby także budować zaufanie i wspierać drożność między sektorami i krajami.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, ABY ZGODNIE Z KRAJOWĄ PRAKTYKĄ I Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI WSPÓLNIE Z ODPowiednIMI Zainteresowanymi Stronami:

1. Rozwijały i promowały kulturę podnoszenia jakości w kształceniu i szkoleniu w celu podnoszenia jakości wiedzy, umiejętności i kompetencji zdobywanych przez osoby uczące się oraz jakości procesu uczenia się – z odpowiednim wykorzystaniem europejskich instrumentów zapewniania jakości.
2. Wzmocniły potencjał rozwiązań z zakresu zapewniania jakości, tak by można było radzić sobie z obecnymi i przyszłymi zmianami w kształceniu i szkoleniu, takimi jak wszelkie formy uczenia się *on-line*, oraz zadbały o dostatecznie elastyczny zakres działań organów zapewniania jakości w tym kontekście.
3. Zapewniły większą przejrzystość w odniesieniu do wyników ocen jakości.
4. Korzystały z możliwości finansowych, które daje program Erasmus+, by rozwijać innowacyjne projekty transnarodowe zwiększające potencjał zapewniania jakości we wspieraniu trwałych reform w dziedzinie kształcenia i szkolenia w UE, a w stosownym przypadku korzystały z europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych w celu stymulowania rozwoju systemów kształcenia i szkolenia gwarantujących jakość.
5. Poprzez zapewnianie jakości sprzyjały promowaniu dobrego jakościowo nauczania w kształceniu i szkoleniu.
6. W ramach procesu bolońskiego wspierały trwającą weryfikację standardów i wytycznych w dziedzinie zapewniania jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego, po to by zwiększyć ich przejrzystość, zastosowanie i użyteczność – w tym ich zakres – kładąc przy tym nacisk na podnoszenie standardów jakości.
7. W stosownym przypadku zachęcały do współpracy transgranicznej między organami zapewniania jakości we wszystkich sektorach i dla wszystkich form kształcenia i szkolenia.
8. Przy wsparciu krajowych agencji zapewniania jakości dbały o jakość edukacji oferowanej przez instytucje szkolnictwa wyższego, które mają filie i kursy w ramach franczyzy za granicą, poprzez ściślejszą współpracę między agencjami zapewniania jakości w państwach wysyłających i przyjmujących lub pozwalając agencjom zarejestrowanym w EQAR oceniać instytucje dysponujące ofertą transgraniczną i franczyzową w celu minimalizowania wątpliwości co do jakości oraz zachęcania do współpracy transgranicznej i wzajemnego uczenia się.

⁽¹⁾ Europejskie ramy odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym.

9. Nadal wdrażały ramy EQAVET w celu rozwijania kultury zapewniania jakości w państwach członkowskich i pomiędzy nimi, w tym na szczeblu organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, zwłaszcza starając się ustanowić na szczeblu krajowym do końca 2015 roku – zgodnie z komunikatem z Brugii – wspólne ramy zapewniania jakości dla organizatorów kształcenia i szkolenia zawodowego, obejmujące uczenie się w szkole oraz uczenie się poprzez praktykę w miejscu pracy – stosownie do kontekstu krajowego.
10. Zapewniły regularną ocenę systemów, środków i instrumentów zapewniania jakości w celu wzmocnienia ich ciągłego rozwoju i skuteczności.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY UWZGLĘDNIAJĄC SPECYFICZNE CECHY I WYMOGI RÓŻNYCH SEKTORÓW ORAZ WARUNKI KRAJOWE:

1. Kontynuowały promowanie przejrzystości i komplementarności sektorowych podejść do zapewniania jakości, opierając się na europejskich zasadach zapewniania jakości w perspektywie uczenia się przez całe życie, po to by zagwarantować osobom uczącym się jakość efektów, a także zwiększyć drożność między sektorami kształcenia i szkolenia. Wśród dalszych działań mogłyby się znaleźć:
 - a) szersze stosowanie – podczas definiowania, zapewniania i oceniania wiedzy, umiejętności, kompetencji i kwalifikacji – podejścia opartego na efektach uczenia się, na podstawie europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie oraz europejskich instrumentów opartych na punktach i osiągnięciach, takich jak ECTS ⁽¹⁾ i ECVET ⁽²⁾;
 - b) promowanie przejrzystych rozwiązań z zakresu zapewniania jakości, opartych na obowiązujących ramach zapewniania jakości, wspierających rzetelne, aktualne i budzące zaufanie metody oceny i narzędzia waldowania uczenia się pozaformalnego i nieformalnego;
 - c) zacieśnianie związków i współpracy między zainteresowanymi stronami ze świata kształcenia i szkolenia i ze świata pracy, m.in. w celu stworzenia odpowiedniego sposobu monitorowania i prognozowania umiejętności;
 - d) w stosownym przypadku angażowanie zainteresowanych stron, w tym kadry, osób uczących się i pracodawców – poprzez zapewnianie jakości – w podejmowanie strategicznych decyzji, w określanie kwalifikacji oraz w rozwijanie, realizację i monitorowanie programów – tak by zapewnić ciągłe podnoszenie jakości w instytucjach kształcenia i szkolenia.
2. Wykorzystały potencjał zapewniania jakości, by zintensyfikować wdrażanie krajowych ram kwalifikacji związanych z europejskimi ramami kwalifikacji (EQF).
3. Skorzystały z prac toczących się w ramach procesu bolońskiego w dziedzinie szkolnictwa wyższego, by użyć potencjału zapewniania jakości w celu zwiększenia wzajemnego zaufania i przejrzystości jako podstawy do przejścia ku płynniejszemu uznawaniu wszystkich stosownych kwalifikacji.
4. Uwzględniając doświadczenie uzyskane w dziedzinie szkolnictwa wyższego, starały się zwiększyć transnarodową przejrzystość rozwiązań z zakresu zapewniania jakości w innych sektorach i na innych poziomach kształcenia i szkolenia.
5. Przeanalizowały rozwiązania z zakresu zapewniania jakości w celu skuteczniejszego podjęcia problemu jakości uczenia się pozaformalnego i uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy – stosownie do kontekstu krajowego – opierając się w odpowiednim przypadku m.in. na ramach EQAVET.
6. Dalej analizowały stosowne kwestie z zakresu zapewniania jakości związane z wszelkimi formami uczenia się *on-line*, takie jak ocena i certyfikowanie nowych sposobów uczenia się i nauczania.
7. Pracowały – zwłaszcza w świetle ostatniego sprawozdania Komisji oceniającego ramy EQF oraz jej sprawozdań z postępów w zapewnianiu jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym i w szkolnictwie wyższym ⁽³⁾ – na rzecz ściślejszego skoordynowania i ulepszenia EQAVET oraz europejskich narzędzi zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym, zwłaszcza poprzez zastosowanie podejścia opartego na efektach uczenia się oraz z pomocą instrumentów przejrzystości takich jak EQF, Europass i europejskie systemy transferu punktów/osiągnięć.

⁽¹⁾ Europejski system transferu i akumulacji punktów w szkolnictwie wyższym.

⁽²⁾ Europejski system transferu osiągnięć w kształceniu i szkoleniu zawodowym.

⁽³⁾ Zob. załącznik.

8. W ramach otwartej metody koordynacji zbadały, czy państwa członkowskie mogłyby wzmocnić swoją ofertę i inicjatywy z zakresu zapewniania jakości w dziedzinie edukacji przedszkolnej, edukacji szkolnej oraz w dziedzinie uczenia się dorosłych – w świetle doświadczeń uzyskanych w innych sektorach.
9. Nadal promowały współpracę w dziedzinie zapewniania jakości na szczeblu międzynarodowym we wszystkich sektorach poprzez współpracę z organizacjami międzynarodowymi, dialog polityczny z kluczowymi partnerami międzynarodowymi oraz partnerstwa z instytucjami z całego świata.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Nadal zwiększała związki i synergię między unijnymi narzędziami przejrzystości wspierającymi zapewnianie jakości, uznawanie i mobilność, starając się o większą komplementarność i konwergencję między takimi narzędziami, w tym opierając się na wynikach konsultacji w sprawie europejskiego obszaru umiejętności i kwalifikacji.
 2. Nadal doskonaliła wzajemne uczenie się w drodze europejskiej współpracy w dziedzinie zapewniania jakości we wszystkich sektorach, w tym za pomocą środków finansowych z programu Erasmus+.
 3. Zbadała, w jaki sposób wesprzeć państwa członkowskie w rozwijaniu rozwiązań z zakresu zapewniania jakości, tak by uwzględnić różne sposoby uczenia się i nauczania lub by rozwiązania te mogły być stosowane w różnych sektorach i poziomach kształcenia i szkolenia.
-

ZAŁĄCZNIK**Tło polityczne**

1. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lutego 2001 r. w sprawie współpracy europejskiej przy ocenie jakości edukacji szkolnej⁽¹⁾.
2. Standardy i wytyczne z 2005 r. w dziedzinie zapewniania jakości dla europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego oraz zobowiązanie do ich weryfikacji podjęte przez ministrów uczestniczących w konferencji bolońskiej w Bukareszcie w dniach 26–27 kwietnia 2012 r.
3. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lutego 2006 r. w sprawie dalszej europejskiej współpracy w zakresie zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym⁽²⁾.
4. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie, zwłaszcza wspólne zasady zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym oraz w kształceniu i szkoleniu zawodowym zamieszczone w załączniku III⁽³⁾.
5. Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia na okres do roku 2020 („ET 2020”)⁽⁴⁾.
6. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym⁽⁵⁾.
7. Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego w latach 2011–2020⁽⁶⁾.
8. Konkluzje Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego⁽⁷⁾.
9. Rezolucja Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych⁽⁸⁾.
10. Zalecenie Rady z dnia 20 grudnia 2012 r. w sprawie walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego⁽⁹⁾.
11. Konkluzje Rady z dnia 15 lutego 2013 r. w sprawie inwestowania w kształcenie i szkolenie – odpowiedź na komunikat pt. „Nowe podejście do edukacji: inwestowanie w umiejętności na rzecz lepszych efektów społeczno-gospodarczych” oraz na roczną analizę wzrostu gospodarczego 2013⁽¹⁰⁾.
12. Konkluzje Rady z dnia 25 listopada 2013 r. w sprawie globalnego wymiaru szkolnictwa wyższego⁽¹¹⁾.
13. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1288/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające „Erasmus+”: unijny program na rzecz kształcenia, szkolenia, młodzieży i sportu⁽¹²⁾.
14. Konkluzje Rady z dnia 24 lutego 2014 r. w sprawie skutecznego i innowacyjnego kształcenia i szkolenia służącego inwestowaniu w umiejętności – wspieranie europejskiego semestru 2014⁽¹³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 60 z 1.3.2001, s. 51.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 4.3.2006, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 155 z 8.7.2009, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.2010, s. 5.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 36.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 398 z 22.12.2012, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 64 z 5.3.2013, s. 5.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 28 z 31.1.2014, s. 2.

⁽¹²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 50.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 62 z 4.3.2014, s. 4.

Inne dokumenty

1. Europejskie sprawozdanie z maja 2000 r. na temat jakości edukacji szkolnej: szesnaście wskaźników jakości.
 2. Badanie Eurydice: *Evaluation of Schools providing Compulsory Education in Europe* (Ocena szkół zapewniających edukację obowiązkową w Europie), 2004.
 3. Sprawozdanie grupy wysokiego szczebla ds. modernizacji szkolnictwa wyższego z czerwca 2013 r. na temat ponoszenia jakości nauczania i uczenia się w europejskich instytucjach szkolnictwa wyższego.
 4. Badanie z 2013 r. w sprawie zapewniania jakości w uczeniu się dorosłych oraz sprawozdanie tematycznej grupy roboczej ds. jakości w uczeniu się dorosłych z dnia 24 października 2013 r.
 5. Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 2013 r. pt. „Ocena europejskich ram kwalifikacji (EQF). Wdrażanie zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie”.
 6. Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 28 stycznia 2014 r. z postępów w zapewnianiu jakości w szkolnictwie wyższym.
 7. Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2014 r. dotyczące wykonania zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w kształceniu i szkoleniu zawodowym.
-

Konkluzje Rady z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie dziedzictwa kulturowego jako strategicznego zasobu zrównoważonej Europy

(2014/C 183/08)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UZNAJĄC, ŻE:

1. Zgodnie z Traktatem Unia czuwa nad ochroną i rozwojem dziedzictwa kulturowego Europy.
2. Na dziedzictwo kulturowe składają się zasoby odziedziczone z przeszłości, we wszelkich swoich formach i aspektach – materialnych, niematerialnych i cyfrowych (powstałych w formie cyfrowej lub scyfryzowanych), w tym zabytki, stanowiska, krajobrazy, umiejętności, praktyki, wiedza oraz przejawy ludzkiej kreatywności, a także zbiory chronione i zarządzane przez instytucje publiczne i prywatne, takie jak muzea, biblioteki i archiwa. Dziedzictwo jest efektem zachodzących w czasie interakcji ludzi i miejsc i stale się ono rozwija. Zasoby te mają dla społeczeństwa ogromną wartość pod względem kulturowym, środowiskowym, społecznym i ekonomicznym, i dlatego zarządzanie nimi w sposób zrównoważony stanowi w XXI wieku decyzję o charakterze strategicznym.
3. Dziedzictwo kulturowe jest bogactwem Europy i ważnym elementem integracji europejskiej.
4. Przed dziedzictwem kulturowym, jako zasobem nieodnawialnym, jedynym w swoim rodzaju, niedającym się zastąpić ani wymienić, stoją obecnie duże wyzwania związane ze zmianami kulturowymi, środowiskowymi, społecznymi, gospodarczymi i technologicznymi, które wpływają na wszystkie dziedziny współczesnego życia,

PODKREŚLAJĄC, ŻE:

5. Dziedzictwo kulturowe odgrywa ważną rolę w tworzeniu i poszerzaniu kapitału społecznego, ponieważ może:
 - a) inspirować i zachęcać obywateli do udziału w życiu publicznym;
 - b) podnosić jakość życia i dobrostan osób indywidualnych i ich społeczności;
 - c) promować różnorodność oraz dialog międzykulturowy poprzez sprzyjanie silniejszemu poczuciu przynależności do szeroko pojętej społeczności oraz lepszemu zrozumieniu i szacunkowi między narodami;
 - d) pomóc redukować nierówności oraz ułatwiać włączenie społeczne oraz aktywność kulturalną i społeczną, a także promować dialog międzypokoleniowy i spójność społeczną;
 - e) dać szanse rozwijania umiejętności, wiedzy, kreatywności i innowacji;
 - f) być skutecznym narzędziem edukacyjnym edukacji formalnej, pozaformalnej i nieformalnej, w uczeniu się przez całe życie i szkoleniach.
6. Dziedzictwo kulturowe ma znaczny wpływ gospodarczy, m.in. jako integralny element sektora kultury i sektora kreatywnego, ponieważ np.:
 - a) stanowi silny czynnik rozwoju lokalnego i regionalnego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wywołuje znaczne efekty zewnętrzne, zwłaszcza poprzez wzmacnianie zrównoważonej turystyki kulturalnej;
 - b) wspiera zrównoważony rozwój wsi i miast oraz rewitalizację, czego dowodem są inicjatywy wielu europejskich regionów i miast;
 - c) generuje różnego typu zatrudnienie.
7. Dziedzictwo kulturowe odgrywa szczególną rolę w realizacji celów strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, gdyż ma wpływ społeczny i gospodarczy, a także przyczynia się do zrównoważonego charakteru środowiska.
8. Dziedzictwo kulturowe jest poza polityką kulturalną przedmiotem kilku innych dziedzin polityki publicznej, np. rozwoju regionalnego, spójności społecznej, rolnictwa, gospodarki morskiej, środowiska, turystyki, edukacji, agendy cyfrowej, badań i innowacji. Polityki te mają bezpośredni lub pośredni wpływ na dziedzictwo kulturowe, dziedzictwo kulturowe zaś może w dużym stopniu przyczyniać się do realizacji ich celów. Potencjał ten należy więc w pełni uznać i rozwijać,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I DO KOMISJI, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI I Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI:

9. Uznały integralną wartość dziedzictwa kulturowego i wykorzystały potencjał kultury i dziedzictwa kulturowego jako wspólnego zasobu strategicznego dla kształtowania społeczeństwa opartego na wartościach demokratycznych, etycznych, estetycznych i ekologicznych, zwłaszcza w momencie kryzysu.
10. Zacieśniły dialog z interesariuszami z obszaru dziedzictwa kulturowego, po to by wskazać i realizować skoordynowane polityki i działania na rzecz zrównoważonego zarządzania dziedzictwem kulturowym i jego rozwoju, oraz propagowały współpracę z organizacjami międzynarodowymi i międzyrządowymi, zwłaszcza z Radą Europy.
11. Zmobilizowały dostępne zasoby do celów wspierania, wzmacniania i propagowania dziedzictwa kulturowego, stosując zintegrowane, całościowe podejście, a jednocześnie uwzględniając jego komponenty kulturowe, gospodarcze, społeczne, środowiskowe i naukowe.
12. Przyczyniały się do uwzględniania dziedzictwa kulturowego w głównym nurcie polityki krajowej i europejskiej.
13. Zidentyfikowały i wykorzystały synergie między unijną a krajową polityką publiczną w dziedzinach wykraczających poza politykę kulturalną, takich jak rozwój regionalny, spójność, rolnictwo, gospodarka morska, środowisko, energia i zmiana klimatu, turystyka, edukacja, badania i innowacje, po to by stworzyć wartość dodaną.
14. W miarę możliwości zwiększyły dostęp do finansowania, w pełni wykorzystały programy dostępne dla sektora publicznego i prywatnego i zachęcały do inwestowania w dziedzictwo kulturowe w ramach zintegrowanych strategii na rzecz zrównoważonego rozwoju lokalnego i regionalnego w obrębie dostępnych programów krajowych i unijnych, a także w obrębie unijnych funduszy strukturalnych zgodnie z umowami partnerskimi.
15. Dalej wspierały działanie UE na rzecz Znaku Dziedzictwa Europejskiego⁽¹⁾.
16. Nadal promowały edukację, której przedmiotem jest dziedzictwo kulturowe, uświadamiały opinii publicznej, jaki ma ono potencjał wobec zrównoważonego rozwoju, oraz zachęcały – we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim – zwłaszcza dzieci i młodzież, do publicznego zaangażowania.
17. Usprawniły gromadzenie i analizę danych jakościowych i ilościowych, w tym danych statystycznych, o dziedzictwie kulturowym.
18. Zachęcały do finansowania, tworzenia i upowszechniania kulturowych treści cyfrowych oraz do udostępniania obywatelom innowacyjnych usług związanych z dziedzictwem – wartościowych pod względem kulturalnym i edukacyjnym – i ułatwiały publiczny dostęp do takich cyfrowych zasobów i usług związanych z dziedzictwem m.in. w ramach biblioteki Europeana,

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

19. Promowały modele długoterminowej polityki w zakresie dziedzictwa kulturowego oparte na faktach oraz na dynamice społecznej i obywatelskiej.
20. Zwiększyły rolę dziedzictwa kulturowego w zrównoważonym rozwoju, koncentrując się na projektach z zakresu planowania, restrukturyzacji i rewaloryzacji miast i wsi.
21. Sprzyjały współpracy sieciowej i partnerstwom między obszarem dziedzictwa kulturowego a innymi obszarami polityki, między podmiotami publicznymi a prywatnymi we wszystkich stosownych dziedzinach i na różnych szczeblach administracji.
22. Rozważyły włączenie dziedzictwa kulturowego do następnego planu prac Rady na rzecz kultury, który będzie realizowany od 2015 r.
23. Zacieśniły transgraniczną, międzyregionalną i ponadnarodową współpracę w zakresie dziedzictwa kulturowego ze stosownymi stronami.

⁽¹⁾ Dz.U. L 303 z 22.11.2011, s. 1.

24. Sprzyjały tradycyjnej wiedzy i umiejętnościom, które są niezbędne do ochrony i rozwijania dziedzictwa kulturowego oraz do zrównoważonego zarządzania nim i które powinny zostać przekazane przyszłym pokoleniom, tak by doskonalić kapitał ludzki i zapewnić stałą ochronę europejskich dóbr kulturalnych i stały dostęp do nich.
25. Dalej razem pracowały nad programem badań w zakresie dziedzictwa kulturowego i udzielały silniejszego wsparcia inicjatywom w tym zakresie realizowanym w obrębie unijnego ramowego programu na rzecz badań i innowacji „Horyzont 2020”, takim jak inicjatywa w zakresie wspólnego planowania „Dziedzictwo kulturalne a zmiany globalne”,

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

26. Przeanalizowała gospodarczy i społeczny wpływ dziedzictwa kulturowego w UE i wzięła udział w opracowaniu strategicznego podejścia do dziedzictwa kulturowego.
 27. Dokonując przeglądu strategii „Europa 2020”, uwzględniła udział dziedzictwa kulturowego w realizacji jej celów.
 28. Stosując zasady pomocy państwa, brała pod uwagę szczególny charakter dziedzictwa kulturowego.
 29. Propagowała wymianę i stosowanie sprawdzonych rozwiązań, które wywodzą się z projektów finansowanych w ramach programów Unii sprzyjających zrównoważonemu wykorzystaniu dziedzictwa kulturowego i zrównoważonemu zarządzaniu tym zasobem.
 30. Nadal wspierała na szczeblu UE siecią współpracę ekspertów i praktyków ds. dziedzictwa z sektora publicznego i prywatnego oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego, a także wspierała łączenie przez nich zasobów.
-

Konkluzje Rady z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie równości płci w sporcie

(2014/C 183/09)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC, ŻE:

1. Równość kobiet i mężczyzn jest podstawową zasadą Unii Europejskiej zapisaną w Traktatach. Jest ona jednym z celów i zadań Unii Europejskiej, a uwzględnianie we wszystkich działaniach zasady równości kobiet i mężczyzn stanowi dla Unii szczególną misję⁽¹⁾.
2. Równość płci jest również zapisana w art. 23 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. W swojej Strategii na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015⁽²⁾, w której zidentyfikowano pięć priorytetowych obszarów działań: równa niezależność ekonomiczna; równa płaca za tę samą pracę lub pracę o równej wartości; równość w procesach decyzyjnych; godność, integralność i eliminacja przemocy uwarunkowanej płcią oraz równość płci w polityce zewnętrznej, Komisja podjęła się zadania polegającego na zachęcaniu do uwzględniania kwestii dotyczących równości płci we wszystkich politykach UE. W swoim komunikacie w sprawie rozwoju europejskiego wymiaru sportu⁽³⁾ Komisja zaproponowała działania mające przede wszystkim na celu umożliwienie uprawiania sportu kobietom ze środowisk imigranckich i mniejszości etnicznych, udostępnienie stanowisk decyzyjnych i zwalczanie stereotypów związanych z płcią.
4. Równość płci jest nieodzowna do realizacji celów UE w zakresie spójności gospodarczej i społecznej oraz wysokiego poziomu zatrudnienia, a także do zapewnienia zrównoważonego wzrostu gospodarczego i konkurencyjności oraz do stawienia czoła wyzwaniom demograficznym.
5. Rada (EPSCO) przyjęła konkluzje w sprawie różnych istotnych aspektów równości płci⁽⁴⁾, w szczególności konkluzje Rady w sprawie wsparcia realizacji strategii Komisji Europejskiej na rzecz równości kobiet i mężczyzn 2010–2015 i konkluzje Rady na temat europejskiego paktu na rzecz równości płci (2011–2020).
6. Podczas unijnej konferencji na temat równości płci w sporcie, która odbyła się w dniach 3–4 grudnia 2013 r. w Wilnie, przeanalizowano ewentualne strategiczne działania mające pomóc osiągnąć równość płci w sporcie w latach 2016–2020 i zaapelowano do Komisji, państw członkowskich i ruchu sportowego o przygotowanie planu działań strategicznych w tym zakresie.
7. W deklaracji z Brighton będącej wynikiem pierwszej Światowej konferencji w sprawie kobiet i sportu, która odbyła się w 1994 r. w Brighton (Zjednoczone Królestwo), oraz w deklaracjach UNESCO MINEPS z Aten (2004) i Berlina (2013) wezwano do opracowania konkretnych działań promujących równe szanse w dziedzinie sportu.
8. Podczas konferencji na temat przemocy wobec kobiet w UE zatytułowanej „Złe traktowanie kobiet w domu, w pracy, w sferze publicznej i w internecie”, która odbyła się dnia 5 marca 2014 r. w Brukseli zaprezentowano wyniki badania⁽⁵⁾ przeprowadzonego przez FRA (Agencję Praw Podstawowych Unii Europejskiej) na temat przemocy wobec kobiet. Badanie wykazało, że 33 % kobiet doświadczyło przemocy fizycznej lub seksualnej, przy czym 32 % wszystkich ofiar molestowania seksualnego potwierdziło, że sprawca był przelozonym, kolegą lub klientem. Większość kobiet, które padły ofiarą przemocy, nie zgłosiła tego ani policji ani organizacji wspierającej ofiary przestępstw⁽⁶⁾.
9. Podczas seminarium pt. „Przemoc na tle płciowym: ochrona nieletnich” zorganizowanego przez prezydencję grecką w dniu 20 marca 2014 r. w Atenach wezwano do zajęcia się problematyką równości płci i do monitorowania tej równości na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach sportu, włączając w to kwestię występującej w sporcie przemocy na tle płciowym, i do oceny charakteru i rozmiarów takiej przemocy, skupiając się zwłaszcza na sporcie elitarnym, relacjach trener – sportowiec, relacjach między

⁽¹⁾ Ar. 2 i art. 3 ust. 3 TUE oraz art. 8 TFUE.

⁽²⁾ Dok. 13767/10.

⁽³⁾ Dok. 5597/11.

⁽⁴⁾ Odpowiednio dok. 18127/10 i 7370/11.

⁽⁵⁾ Badanie oparto na przeprowadzonych w 28 państwach członkowskich UE bezpośrednich wywiadach z 42 000 kobiet w wieku 18–74 lat.

⁽⁶⁾ <http://fra.europa.eu/en/vaw-survey-results>

działaczami sportowymi a sportowcami oraz wzajemnych relacjach między sportowcami. Zaapelowano również o stworzenie odpowiednich narzędzi (np. usług wsparcia, doradztwa i infolinii) na rzecz sportowców, którzy padli ofiarą molestowania seksualnego lub przemocy w sporcie,

UZNAJĄC, ŻE:

10. Niektóre państwa członkowskie już w tej chwili poświęcają wiele uwagi kwestii równości płci w sporcie. Pewnych postępów dokonano także na szczeblach lokalnym, regionalnym i unijnym oraz w ramach międzynarodowego ruchu sportowego, ale nie osiągnięto odpowiedniego poziomu równości płci, a w wielu państwach członkowskich, podobnie jak na arenie międzynarodowego ruchu sportowego, nadal brak konkretnych działań.
11. Z uwagi na fakt, iż sport jest dziedziną, w której uczestniczą małoletni, jest on środowiskiem, w którym może zaistnieć ryzyko przemocy i molestowania seksualnego ze względu na, między innymi, zaufanie jakie buduje się między osobami zaangażowanymi w sport.
12. Kobiety są niewystarczająco reprezentowane w wielu dziedzinach sportu. Według badania Eurobarometru z 2013 roku na temat sportu i aktywności fizycznej dziewczęta i kobiety nadal mniej udzielają się w sporcie niż chłopcy i mężczyźni.
13. Liczba kobiet na kierowniczych stanowiskach w organach zarządzających sportem oraz na stanowiskach trenerskich jest wciąż niska.
14. Przemoc na tle płciowym w sporcie, zwłaszcza molestowanie i wykorzystywanie seksualne małoletnich, to poważny problem, ale wymaga dodatkowych badań, by lepiej go zrozumieć.
15. Od bardzo wczesnego wieku ludzie uczeni są ról związanych z płcią i zachęceni do ich wypełniania, co może oddziaływać na potrzeby, zainteresowania i dążenia, którymi kobiety i mężczyźni kierują się w życiu prywatnym i publicznym.
16. Media, w tym przemysł reklamowy, przyczyniają się do powielania przekazywanych kulturowo stereotypów i wyobrażeń kobiet i mężczyzn, ale mogą odgrywać ważną rolę w zwalczaniu stereotypów płci.
17. W swoich konkluzjach w sprawie roli sportu jako źródła i podstawy aktywnego włączenia społecznego⁽¹⁾ Rada zachęciła państwa członkowskie i Komisję, by promowały działania związane z włączaniem kwestii równości płci do działań sportowych, w szczególności w zakresie dostępu do stanowisk decyzyjnych oraz by zajęły się kwestiami sportu w związku z rolami związanymi z płcią jak przedstawiono w strategii UE na rzecz równości płci. Ponadto należy zwalczać przemoc na tle płciowym, by kobiety i mężczyźni mogli w pełni korzystać z praw człowieka i by osiągnąć równość płci,

ZWRACA UWAGĘ NA POTENCJAŁ, KTÓRY W ZMAGANIU SIĘ Z TYMI WYZWANIAM I OFERUJE SPORT:

18. Sport może być skutecznym narzędziem w zakresie równych szans i włączenia społecznego. Prawdziwej równości płci nie da się osiągnąć jedynie poprzez ustawodawstwo. Potrzebne są również konkretne działania i uwzględnianie aspektu płci, by zapewnić wykorzystanie dużego potencjału sportu w tym zakresie, na przykład z uwagi na znaczenie sportu w kształtowaniu tożsamości dzieci i młodzieży.
19. Sport może rozwijać umiejętności kobiet i mężczyzn, ich wiedzę i kompetencje, zwiększając w ten sposób ich mobilność i szanse na zatrudnienie. Sport mógłby zyskać, gdyby proporcje płci wśród jego kadr były bardziej zrównoważone i będzie się odpowiednio zmieniać, zachęcając więcej kobiet i mężczyzn do uprawiania sportu, a także doprowadzając do opracowania innowacyjnych i odmiennych podejść w dziedzinie treningu, szkolenia, zarządzania i sędziowania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 5.

Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

20. Rozwały opracowanie i utrzymanie krajowych planów działania, ogólnych porozumień lub strategii na rzecz równości płci w sporcie, w ścisłej współpracy z ruchem sportowym.
21. Podkreślały wartość różnorodności i wartość równowagi płci w administracji sportowej i promowały równość płci w procesach decyzyjnych na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach sportu.
22. Rozwały opracowanie i wykorzystanie materiałów edukacyjnych przeznaczonych do szkoleń decydentów i trenerów sportowych, a także dla rodziców, przyczyniając się w ten sposób do eliminowania stereotypów związanych z płcią i promowania równości płci na wszystkich szczeblach edukacji i szkolenia sportowego.
23. Rozwały opracowanie polityk i programów na rzecz eliminowania stereotypów związanych z płcią i promowania równości płci w programach i działaniach edukacyjnych – już od najmłodszych lat, w tym badania, studia, statystyki i analizy w zakresie skutków wywoływanych przez stereotypy związane z płcią w odniesieniu do wysiłków w zakresie uzyskania rzeczywistej równości płci w sporcie.
24. Promowały zapobieganie przemocy na tle płciowym w sporcie – od najmłodszych lat – oraz ochronę ofiar i potencjalnych ofiar seksualnego molestowania w sporcie. Wymieniały się najlepszymi wzorcami w zakresie sposobów, dzięki którym organizacje sportowe mogą zapobiegać niegodziwemu traktowaniu w celach seksualnych i molestowaniu w sporcie oraz zwalczać te zjawiska.
25. Rozwały skorzystanie z okazji, jaką są wielkie wydarzenia sportowe, do organizowania kampanii zapobiegających handlowi ludźmi w celu wykorzystania seksualnego i kampanii informacyjnych na ten temat,

Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ORAZ Z POSZANOWANIEM ODPOWIEDZIALNOŚCI PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZA POLITYKĘ SPORTOWĄ ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

26. Rozwały opracowanie we współpracy z organizacjami sportowymi odpowiednich i proporcjonalnych środków zgodnych z prawem krajowym i prawem UE oraz mającym zastosowanie prawodawstwem dotyczącym ochrony danych, które to środki będą służyły sprawdzeniu, czy osoby pracujące w dziedzinie sportu (w szczególności z małoletnimi) nadają się do tej roli. Do środków takich mogą należeć systemy rejestracji, rozmowy kwalifikacyjne lub referencje (między innymi zaświadczenia o niekaralności).
27. Wzmacniały i uwzględniały problematykę płci w ramach polityki sportowej oraz promowały obalanie stereotypów związanych z płcią poprzez sport i inne powiązane polityki i programy unijne na wszystkich szczeblach, zgodnie z zasadą uczciwości w sporcie.
28. Włączały kwestię równości płci w sporcie w kontekst odpowiednich przyszłych działań na rzecz sportu na szczeblu unijnym i krajowym.
29. Promowały wśród wszystkich zainteresowanych stron dostępność europejskich programów, takich jak Erasmus+ oraz inne unijne instrumenty finansowania, w stosownych przypadkach, i zachęcały do korzystania z nich w celu promowania równości płci w sporcie, skupiając się zwłaszcza na trenerach i szkoleniu trenerów oraz rzetelnym przedstawianiu sportu w mediach.
30. Rozwały uzależnienie przyznania publicznych środków finansowych organizacjom sportowym między innymi od określenia celów dotyczących równości płci – w stosownych przypadkach.
31. Zachęcały organy publiczne do stosowania, między innymi, praktycznego podejścia uwzględniającego problematykę płci przy ocenie proponowanych projektów i programów w dziedzinie sportu.
32. Rozwały opracowanie zestawu wytycznych, które mogłyby wspierać realizację podstawowych zadań na szczeblu UE.
33. Rozwały opracowanie, we współpracy z międzynarodowymi organizacjami sportowymi, „wykaz zobowiązań” w zakresie równości płci w sporcie,

UWZGLĘDNIAJĄC AUTONOMIĘ ORGANIZACJI SPORTOWYCH, WZYWA TAKIE ORGANIZACJE I ZAINTERESOWANE STRONY, BY:

34. Rozwazyły opracowanie i utrzymywanie planów działania lub strategii na rzecz równości płci w sporcie.
35. Podkreślały wartość różnorodności i wartość równowagi płci w administracji sportowej i wśród trenerów oraz promowały równość płci w procesach decyzyjnych na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach sportu.
36. Rozwazyły i uwzględniały równość płci w sporcie oraz promowały zwalczanie stereotypów związanych z płcią poprzez kampanie promocyjne oraz opracowywanie i wykorzystywanie materiałów edukacyjnych do szkoleń decydentów i trenerów sportowych – w odniesieniu do wszystkich grup wiekowych.
37. Włączyły konkretne środki i procedury dotyczące przemocy na tle płciowym do zasad etyki zawodowej i rozwazyły ustanowienie docelowych środków, takich jak infolinie i specjalne usługi wsparcia dla osób dotkniętych taką przemocą.
38. Zachęcały do promowania w mediach nieseksistowskich audycji sportowych.
39. Zachęcały do zwiększania równowagi płci w zarządach i komitetach wykonawczych instytucji działających w dziedzinie sportu, a także w kadrze kierowniczej i wśród trenerów oraz starały się usuwać pozaprawne przeszkody powstrzymujące kobiety przed obejmowaniem takich funkcji,

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

40. Uwzględniła podejście uwzględniające problematykę płci we wszystkich aspektach polityki sportowej oraz promowała obalanie stereotypów związanych z płcią w działalności sportowej na wszystkich szczeblach.
 41. Promowała aktywną współpracę między odpowiednimi partnerami społecznymi w ramach dialogu społecznego i z ruchem sportowym w ramach zorganizowanego dialogu, w celu zmniejszenia nierówności płci w różnych dziedzinach, w tym na rynku pracy.
 42. Wspierała inicjatywy transnarodowe (np. kampanie informacyjne, wymianę dobrych praktyk analizy, sieci, projekty) skupiające się na realizacji krajowych i międzynarodowych działań strategicznych dotyczących równości w sporcie w ramach programów finansowych UE, w tym programu Erasmus+, koncentrując się na procesie decyzyjnym w organach zarządzających sportem, działalności trenerskiej i walce z przemocą na tle płciowym i z negatywnymi stereotypami w sporcie.
 43. Prowadziła badania – w ścisłej współpracy z Europejskim Instytutem ds. Równości Kobiet i Mężczyzn – na temat równości płci w sporcie na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach sportu, skupiając się w szczególności na kwestiach treningu, szkoleń, zarządzania i sędziowania. Oprócz tego, by zainicjowała szczegółowe badania w celu oceny charakteru i zakresu przemocy na tle płciowym w sporcie.
 44. Wspierała rozwój i promowała wykorzystywanie przystosowanych narzędzi służących uwzględnianiu aspektu płci, takich jak sporządzanie budżetu z uwzględnieniem aspektu płci czy oceny wpływu w aspekcie płci, oraz rozwazyła posługiwanie się tymi instrumentami w ramach programu Erasmus+ i innych instrumentów finansowania ze środków UE, w stosownych przypadkach.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)



Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL